Fiii risipitori

Amy Le Feuvre

Colec[ia C/r[ilor Rare



Editura Little Lamb

Fiii risipitori

Copyright © Constantine C. Coca, 2001
Toate drepturile rezervate
Primul tipar în limba română – Iunie 2005
Publicată de editura Little Lamb, Suceava

Autor: Amy Le Feuvre
Traducerea: Constantine C. Coca
Editarea: Constantine C. Coca
Tehnoredactarea: Liviu Bursuc
Coperta: Liviu Bursuc

Nici o parte a acestei publicaţii nu poate fi reprodusă, sau transmisă electronic, mecanic, prin fotocopiere, înregistrare audio sau în orice alt fel fără permisiunea în scris a proprietarului de copyright.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

LE FEUVRE, AMY
Fiii risipitori / Amy Le Feuvre ; trad., ed.:
Constantine C. Coca. - Suceava : Little Lamb, 2005
Index
ISBN 973-7762-22-3

Fiii risipitori

face parte din

Colec[ia C/r[ilor Rare

a editurii

Little Lamb

În timp ce tratează subiectele cele mai profunde ale inimii, nevoia de iertare şi împăcare, această carte vă va face să zâmbiţi de la începutul până la sfârşitul lecturii. Într-o lume cu relaţii destrămate, micuţa noastră eroină Milly ne va ajuta să dărâmăm zidurile de îndărătnicie şi mândrie şi să găsim drumul de întoarcere de pe cărările rătăcitoare ale durerii din trecut. Fie ca adevărurile revelate în această povestire să-şi găsească loc în multe inimi care încă pribegesc departe de casă.

Pentru mai multe informaţii despre aceste cărţi clasice, luaţi legătura cu noi la numărul

0744544579

prin e-mail la

littlelambromania@yahoo.com

sau scrieţi-ne pe adresa
Editura Little Lamb
C.P. 42, O.P. 6 Suceava
cod 720340, jud. SUCEAVA





Capitolul I

O moştenire nedorită

Copiii! Sunt o adevărată povară pentru oricine, dar pentru mine, după cum ştii, Jack, sunt o urâciune. Nu înţeleg de ce nu pot veni pe lume gata crescuţi, de o vârstă rezonabilă! Şi, colac peste pupăză, este şi fată!

Tonul plin de dezgust cu care ultimul cuvânt fusese rostit îl făcu pe musafirul domnului Edward Wentworth să izbucnească în râs, apoi, privind faţa îngrijorată a gazdei, să-i răspundă:

– Dragul meu prieten, ea nu este încă la o vârstă la care te-ar putea deranja prea mult. Aşteaptă să mai crească puţin, să-i dai o educaţie aleasă, să devină proprietara ta şi a casei tale şi doar atunci să începi să te plângi!

– Ascultă-mă, domnule Edward, rosti un altul, mai tânăr, din celălalt colţ al salonului, îţi dau un sfat: trimite copila la şcoală. A sosit astăzi? Bine. Atunci împachetează-i catrafusele, expediaz-o mâine şi ţine-o acolo cât mai mult. Peste ani mă voi duce să o văd şi dacă va arăta destul de acceptabil, te voi elibera de povară.

Am înţeles că are o moştenire destul de considerabilă şi dacă-i mai dai ceva pe deasupra, din gratitudine faţă de mine pentru că te scap de toate responsabilităţile cu privire la ea, nu cred că o voi duce prea rău…

Dar domnul Edward nu avea chef de glume; îşi privi prietenii posomorât, în timp ce aceştia se adunaseră în jurul şemineului după o zi lungă petrecută la vânătoare, şi rosti:

– Sunt conştient de ce mă aşteaptă. Am văzut ce s-a întâmplat în familia surorii mele şi am auzit câte ceva din necazurile şi ostenelile ei. Nu vă închipuiţi cât de mulţumit am fost când ea şi ai ei au fost strămutaţi în Australia şi între mine şi ei s-a interpus oceanul! Mai întâi vine îngrijitoarea, care te lasă când ţi-e lumea mai dragă şi eşti nevoit să aduci o dădacă în casă şi îndată vezi că-ţi dispare ba un lucru, ba altul. Apoi vin guvernatoarele, care fac tot felul de mofturi, nu le convine de musafiri şi li se pare că au dreptul să-ţi dicteze cum să-ţi organizezi viaţa. De la şcoală vin o grămadă de scrisori cu privire la sănătatea copilului şi la educaţia lui; pe deasupra, îmi închipui că toate femeile din vecinătate ar veni să-mi dea lecţii cum să fiu şi mamă şi tată pentru copil. Vă spun, îmi dau seama bine de încurcătura în care am intrat şi cred că nici unul din voi nu aţi dori să fiţi în papucii mei.

Unul care tocmai sosise, deschizând uşa şi privind feţele amuzate ale amicilor domnului Edward, ce păreau distraţi de perplexitatea gazdei, întrebă:

– Ce s-a întâmplat, Ned?

– Tocmai a primit o moştenire astăzi, asta-i tot, a fost răspunsul. O nepoţică orfană i-a fost trimisă împreună cu dădaca ei, de undeva de la munte. Hai, prietene, mai povesteşte o dată necazul ca să audă şi vărul tău.

Domnul Edward, un om grav, abstract, cu o mustaţă groasă, cenuşie şi ochi întunecaţi şi pătrunzători, începu să dea din cap, repetând rar şi apăsat:

– Sora mea văduvă, a murit anul trecut şi şi-a lăsat odrasla în grija unei vechi prietene, care acum s-a căsătorit şi s-a dispensat de copil, trimiţându-mi această scrisoare:

„Stimate domn,

Fără îndoială, îţi vei aminti că sora dumitale pe patul de moarte a dorit să iei copila şi să o creşti dumneata, fiindu-i cea mai apropiată rudenie şi gardianul natural. Înţelegând atunci că nu erai doritor să-ţi asumi această responsabilitate, am fost gata în mod voluntar să o iau la mine pentru un scurt timp, până când dumneata aveai timp să te pregăteşti să o primeşti. Am aşteptat o veste de la dumneata tot timpul acesta, şi deoarece am promis viitorului meu soţ că ne vom căsători la începutul lunii viitoare, nu am putut să procedez altfel, decât să-ţi trimit copila împreună cu îngrijitoarea ei, fără întârziere. Ele vor ajunge la dumneata la o zi după primirea scrisorii. Poate că îmi vei da de ştire dacă au ajuns cu bine.

Cu stimă,
Anna Kent”

Ei, Lovell, ce părere ai de asta? Şi bineînţeles, astăzi după-amiază, în timp ce noi eram la vânătoare, a apărut îngrijitoarea cu copila şi sunt aici, în casă, în acest moment. Nu crezi că este prea mult pentru un burlac convins ca mine?

– Fără îndoială, a fost răspunsul compătimitor, dar trebuie să găseşti o cale de a scăpa din încurcătură, Ned. Însoară-te, şi nevasta te va elibera de întreaga responsabilitate.

Au izbucnit toţi în râs şi în acelaşi moment uşa s-a deschis încet şi subiectul acestei discuţii îşi făcu apariţia pe prag – o fetiţă cu părul lung, şaten, şi ochii căprui ce priveau calm, dar scrutător, înaintea ei. Îmbrăcată în alb, se opri o clipă tăcută, apoi rosti:

– Unde este unchiul meu Edward?

– Aici, răspunse domnul Edward, privind mai întâi neajutorat spre prietenii săi, apoi spre nepoţică.

Copila păşi spre el zâmbind şi întinzându-i mâna mică, îl cercetă îndelung cu privirea. Unchiul îi luă mâna şi în salon urmă o tăcere grea. Amicii domnului Edward se delectau cu scena aceasta, şi stânjeneala lui le oferea o mai mare distracţie.

– Ei bine, rosti el în sfârşit cu glasul stins, cred că de acum ştii cine sunt, nu-i aşa? Unde îţi este îngrijitoarea? Nu cumva ar trebui să fii în pat la ora asta? Aici nu este o atmosferă pentru copii ca tine.

– Am crezut că vrei să mă săruţi de noapte bună, răspunse copila şi buzele începură să-i

tremure. În timp ce obrajii i se îmbujorară, îşi rotea privirea în jur în speranţa de a găsi vreo faţă compătimitoare.

Dar domnul Edward nu putu să-i îndeplinească dorinţa, ci punându-şi mâna pe părul ei ondulat, o mângâie aşa cum avea obiceiul să-şi mângâie câinele şi-i spuse:

– Haide, haide! Ne-am văzut, acum poţi pleca. Cum te cheamă?

– Mă cheamă Milly. Dar aceşti domni sunt şi ei unchii mei?

Tonul nevinovat al întrebării a fost prea mult pentru grupul din salon şi răspunsul pe care l-a primit copila a fost un hohot de râs.

Faţa copilei se îmbujoră şi mai mult, dar unul dintre cei prezenţi, cu părul argintiu, făcu un pas înainte.

– Ah, Wentworth, acesta este un chin pentru sărmana fetiţă. Am şi eu nepoţi, aşa că nu sunt speriat ca tine. Vino încoace, micuţo! Şi luă copila, o ridică şi o puse pe genunchiul lui în timp ce se aşeză lângă şemineu.

Milly suspină uşor.

– Îmi place să stau aici, spuse ea privindu-l cu încredere. Dar oare unchiul Edward vrea să mă duc la culcare numaidecât? Îngrijitoarea mi-a spus că încă nu este timpul. Ea a vrut să servească cina în linişte, aşa că m-a trimis aici.

– Îngrijitoarea a început deja să împărăţească, spuse domnul Edward. S-ar putea să fie o glumă pentru voi toţi, dar dacă eu nu-mi fac autoritatea simţită imediat, nu ştiu ce voi face mai târziu. Lovell, fii bun şi sună din clopoţel.

Când servitorul apăru, glasul stăpânului răsună iritat:

– Ford, ia copila şi du-o la îngrijitoarea ei şi spune-i să nu o mai lase să vină în prezenţa mea, numai dacă o chem eu. Acum, Milly, du-te repede.

Copila coborî şi porni spre uşă, dar deşi era profund întristată de cuvintele aspre, nu părea înspăimântată, căci se opri înaintea unchiului ei şi-l prinse de mână.

– Eşti mânios, unchiule? Ce înseamnă prezenţă? Vrei să-mi spui „Noapte bună!” şi „Domnul să te binecuvânteze!”?

Cu degeţelele acelea mici agăţate de mâna lui, ce putea spune domnul Edward?

– Noapte bună, noapte bună, copilă! Acum pleacă.

– Spune „Domnul să te binecuvânteze!”, insistă Milly. Şi numai după ce unchiul ei bolborosi cu glasul stins cuvintele dorite, degetele mici se dezlipiră de ale lui şi copila îl urmă pe servitor afară din salon.



Capitolul II

David şi Goliat

Domnul Edward Wentworth era, aşa cum el însuşi susţinea, un burlac convins, şi deşi în timpul lunilor de toamnă casa lui era plină cu prieteni din Londra, îi plăcea să trăiască cea mai mare parte a anului ca un sihastru, având doar grijă de proprietăţile lui şi scriind articole pentru câteva edituri importante ale timpului.

Apariţia nepoţelei sale a fost pentru el o adevărată încercare, dar, având un simţ responsabil faţă de toate obligaţiile sale, s-a hotărât să-i ofere tot confortul necesar. Avu un interviu lung cu îngrijitoarea chiar în dimineaţa următoare. Aceasta era o femeie în vârstă, liniştită, aşezată, şi îl asigură că era obişnuită să se ocupe de toate nevoile copilei şi că o va ţine întrutotul sub control.

– Însă bănuiesc, domnule, că doriţi să o trimit să o vedeţi cel puţin seara, la desert de exemplu?

Domnul Edward îşi răsucea mustaţa dubios.

– Este necesar? Eu credeam că copiii trebuie puşi la culcare seara.

– Bineînţeles, vom proceda după cum doriţi, domnule, dar am observat că nu cinaţi foarte târziu şi am crezut că doriţi să o vedeţi cel puţin o dată pe zi.

După o mică ezitare, domnul Edward îi dădu permisiunea, şi când observă că Milly nu ţipa, nu deranja pe nimeni şi avea maniere deosebite pentru vârsta ei, deveni destul de mulţumit în timp ce copila îşi ocupa scaunul care-i fusese desemnat la stânga lui.

În afară de acest timp din zi, o vedea foarte rar; dar după ce musafirii plecară şi el îşi reluă viaţa obişnuită, oriunde mergea, dădea tot timpul de ea. Uneori o găsea în grajd, cu pisica în braţe, întreţinând discuţii cu argaţii guralivi, sau cu vacile în ţarc, sau hrănind găinile în curtea de păsări. De obicei era însoţită de Fritz, un dulău frumos care prin natura lui, îşi transferase afecţiunile dinspre stăpânul său spre ea, şi deşi foarte capricios în temperament faţă de alţii, era întotdeauna prietenos şi credincios micuţei copile.

Încetul cu încetul, copila se obişnui ca atunci când unchiul ei apărea undeva, ea să dispară, căci anticipa de fiecare dată formula obişnuită: „Acum, du-te repede, copilă, la îngrijitoare”, la care ea răspundea voioasă, aproape ca într-un cântec: „Mă duc imediat, unchiule”, şi înainte ca el să ajungă în locul unde era ea, copila era deja undeva departe, cu Fritz întotdeauna în urma ei.

Într-o după-amiază, domnul Edward se întorsese de la o plimbare şi văzând copila jucându-se printre copaci, se hotărî să o urmărească câteva clipe. Părea să fie foarte ocupată cu o păpuşă învelită într-o pătură mică, pe care o aşeză cu grijă lângă un copac; apoi, pentru câteva minute, ea şi Fritz se jucau de-a v-aţi ascunselea. Milly îl împingea pe Fritz într-un tufiş şi-i poruncea să stea acolo. Dintr-o dată câinele şi copila se repeziră unul la celălalt şi, spre surpriza domnului Edward, observă că nepoţica lui îl prinse pe Fritz de gât şi încerca să-l doboare la pământ. Când amândoi se rostogoleau unul peste altul şi Fritz începu să latre pe un ton indignat, domnul Edward interveni:

– Milly, vino la mine imediat! Ce faci?

Într-o clipă Milly se ridică în picioare şi alergă la el. Ridicându-şi faţa îmbujorată, se aşeză în poziţia pe care o lua de fiecare dată când venea în prezenţa lui: cu mâinile la spate şi picioarele lipite unul de celălalt.

– Nu ştii că Fritz ar putea să te muşte dacă-l tratezi aşa? Ce făceai? Voiai să-l sugrumi? întrebă unchiul.

– Da, răspunse ea gâfâind. Încercam să-l omor! El este un urs, păpuşa mea este un miel, iar eu sunt David.

Acest joc era dincolo de imaginaţia unchiului Edward, care o privea cu sprâncenele încruntate, în timp ce fata continuă:

– Fritz a trebuit să joace două roluri, unul de leu şi altul de urs, fiindcă amândoi au încercat să sfâşie mielul. Îngrijitoarea a fost leul

într-o zi, dar ea este prea mare, şi nu am putut să o dobor la pământ.

– Nu-ţi dau voie să-l necăjeşti pe Fritz în felul acesta, fiindcă ar putea să te muşte, rosti domnul Edward autoritar.

Milly părea întristată, dar într-o clipă faţa i se lumină şi întrebă:

– Dar îmi dai voie să-l omor pe Goliat, nu-i aşa? Ştii, acesta este un joc de-al meu. Uite, eu sunt David, şi vezi copacul mare de acolo? Acela este Goliat. Vezi? El se uită acum la mine. Îi vezi ochii? Acolo, în frunzele de pe crengile acelea două. Când bate vântul, el dă din cap spre mine furios! El este rău, foarte rău, şi crede că nimeni nu-l poate doborî. Îţi aminteşti de el, unchiule?

Domnul Edward începu să fie puţin curios şi rezemându-se de un copac, îi răspunse:

– Nu, nu cred.

– Cum, nu-ţi aminteşti? Stătea acolo, pe câmpul de luptă, plin de trufie şi striga: „Alegeţi un om care să se lupte cu mine!” El îmi spune asta mie acum. Eu sunt David, înţelegi? Şi mă duc la el. Aşteaptă o clipă să mă pregătesc.

Copila fugi ca o săgeată spre locul unde era păpuşa şi se întoarse imediat cu un săculeţ din cânepă, pe care îl desfăcu şi-i arătă unchiului care o privea cu mirare, cinci pietre mici, rotunde.

– Vezi, continuă ea, păcat că nu am o praştie, dar Tom, argatul, mi-a promis că îmi face o cataputăo[1]; aceea este o praştie uriaşă, spune el, care poate să îl omoare pe Goliat. Dar nu-i nimic, eu pretind că am o praştie, înţelegi?

[1] Catapultă.

Acum, aşteaptă aici; eu mă duc înaintea lui. Nu mi-e frică, deşi este atât de mare, fiindcă nici lui David nu i-a fost frică, înţelegi? Dumnezeu l-a ajutat. Acum, Goliat, sunt gata!

Domnul Edward o privea amuzat în timp ce copila făcea paşi mari, până când ajunse la vreo douăzeci de picioare de copac, apoi se opri.

– Eu ştiu ce spui, Goliat. Tu spui că-mi vei da trupul să fie mâncat de păsări, dar nu vei putea, fiindcă eu vin la tine în Numele Domnului, şi te voi ucide!

Apoi, cu toată puterea ei, copila aruncă pietrele una câte una în copac.

– Este mort, unchiule, spuse ea calm, în timp ce se întorcea la domnul Edward, privindu-l cu ochi arzători. Păcat că nu am o sabie. Nu ai vrea să-mi împrumuţi sabia care este agăţată în salon, unchiule?

– Nicidecum, a fost răspunsul scurt, apoi domnul Edward întrebă: şi toate jocurile tale constau în uciderea duşmanilor?

– Eu doar vreau să ucid ursul, leul şi pe Goliat. Acesta este un loc atât de frumos pentru joacă, printre copaci. Să-ţi mai spun câteva jocuri? Vezi copacul acela mic? Acolo mă aşez eu când sunt fiul rispitor, şi când stau acolo mult timp şi nu mai am bani, şi mănânc alune în loc de roşcove, deodată mă gândesc să mă duc la tatăl meu. Este un drum lung, dar mă simt tot mai fericită în timp ce merg, şi când ajung aproape, încep să alerg ca să-mi văd tatăl. Vezi copacul acela mare şi frumos, cu frunzele roşii, unchiule? Acela este tatăl, iar eu alerg înaintea lui şi-i spun: „Tată, am păcătuit împotriva

cerului şi împotriva ta; nu merit să vin înapoi, dar îmi pare rău că te-am părăsit”, apoi îl îmbrăţişez şi îl sărut; şi ştii ceva? Simt că şi el mă îmbrăţişează şi mă sărută înapoi. Aşa face în poveste, înţelegi? După aceea urmează o mare sărbătoare: iau nişte biscuiţi de la îngrijitoare, dulceaţă, nişte apă cu zahăr, mă aşez jos şi sunt fericită când mă gândesc că nu mai sunt un fiu rispitor, şi nu trebuie să mai mănânc roşcovele de la porci. Nu-i aşa că este un joc frumos, unchiule?

– Toate jocurile tale sunt din Biblie? întrebă domnul Edward. Mi se pare că nu-i tocmai corect, adăugă el privind-o dubios pe micuţă.

– Dar… rosti Milly cu ochii plini încă de însufleţire, eu iubesc Biblia foarte mult, înţelegi? Îngrijitoarea îmi citeşte aceste poveşti mereu şi eu le ştiu pe toate. Dar cel mai mult îmi place pilda fiului rispitor. Ţi-o place şi ţie, unchiule?

Domnul Edward porni pe cărare fără să-i răspundă. Copila răscoli în inima lui sentimente neconfortabile. Cu mulţi ani în urmă şi el cunoscuse şi iubise Biblia. Fusese şi el activ în câmpul Evangheliei, şi suferise multe batjocuri din partea colegilor de la Oxford, fiindcă era „pios”, aşa cum îl porecleau ei. Dar după aceea a urmat un timp când dragostea lui pentru Dumnezeu s-a răcit şi ambiţiile lumeşti i-au umplut sufletul; încetul cu încetul s-a îndepărtat tot mai mult de calea îngustă, iar când s-a întors acasă şi şi-a luat în primire moştenirea, nu mai avea nici un alt scop în viaţă decât să se bucure în felul lui, ignorând atât trecutul, cât şi viitorul.

În afară de faptul că mergea la biserică o dată în fiecare duminică, credinţa lui era moartă. Dar din obicei se conforma la religia aceasta în mod regulat, şi se bucura că conducătorul bisericii era mulţumit de felul în care acţiunile de caritate erau împlinite de boier.

Fără îndoială, domnul Edward nu era fericit; uneori gândurile lui erau sumbre şi solitudinea îi era apăsătoare, dar de fiecare dată îşi înăbuşea conştiinţa mergând în oraş pentru câteva săptămâni, petrecându-şi timpul într-un club, apoi se întorcea acasă începându-şi din nou activitatea cu puteri înnoite.





Capitolul III

Prima pedeapsă

Încetul cu încetul, micuţa Milly era tot mai favorizată de unchiul ei. Docilitatea ei extremă şi spiritul ei neînfricat, la care se adăuga felul ei ciudat de vorbire şi acţiune, îl cucereau. Începu să-i placă să o privească în timp ce alerga încoace şi încolo, iar râsul ei zglobiu şi glasul ei copilăresc nu-l mai deranjau.

Într-o zi se mânie tare din cauza unui accident care avu loc cu o mică statuie din salon, şi Milly era făptaşa. Mingea ei se rostogolise în spatele statuii, iar ea, împreună cu Fritz, se întreceau care să ajungă primul la ea şi în încăierarea lor, statuia s-a răsturnat şi s-a făcut ţăndări. Auzind zgomotul, domnul Edward veni din camera lui de studiu şi, pierzându-şi cumpătul, îşi revărsă furia asupra copilei, dând frâu liber unor cuvinte care nu erau potrivite pentru urechile ei. Stătea încremenită înaintea lui, cu ochii mari, înspăimântaţi, cu buzele tremurânde; apoi, când nu mai putu rezista, se întoarse şi alergă în grădină, unde se aruncă cu faţa în iarbă şi izbucni într-un plâns cu suspine.

– N-am vrut să sparg statuia, ah, nu am vrut s-o sparg! rostea ea printre lacrimi. Unchiul Edward este mânios şi nu mă iubeşte. Ah, cât de mult aş vrea să am un tată! Vreau şi eu un tată viu, ca cel al fiului rispitor; acela nu ar fi atât de mânios!

Când veni îngrijitoarea să o ridice de pe iarba rece şi udă şi să o ia în braţe, nu putu să o certe, fiindcă faţa mică, brăzdată de lacrimi trezea în ea sentimente de compasiune.

– Te rog să mă duci în braţe. Nimeni nu mă iubeşte aici. I-am spus lui Dumnezeu toată durerea mea. El este singurul care nu este mânios pe mine.

În seara aceea, la timpul obişnuit, Milly intră în sufragerie, întrebându-se dacă unchiul ei mai era mâniat pe ea. În timp ce se aşeza pe scaunul ei, în partea opusă a mesei mari, trăgea cu ochiul pe sub genele ei lungi ca să vadă faţa unchiului ei; apoi văzând-o lipsită de orice expresie, prinse curaj şi rosti pe un ton cât mai vesel:

– Este o seară frumoasă, unchiule.

– Este? răspunse domnul Edward, care era deja obişnuit să audă o remarcă de felul acesta din partea ei când ea dorea să-i atragă atenţia. Apoi, simţindu-se oarecum ruşinat de răbufnirea lui cu câteva ceasuri înainte, spuse, cu scopul de a se scuza: ascultă, Milly, m-ai supărat foarte mult astăzi prin fapta ta. Statuia aceea nu poate fi înlocuită, şi mi-ai distrus una dintre cele mai valoroase posesiuni. Vreau ca aceasta să fie o avertizare pentru viitor. Dacă mai distrugi ceva, te voi pedepsi drastic, înţelegi?

– Da, unchiule, răspunse ea privindu-l cu tristeţe. Mă vei pedepsi drastic. Îţi promit că nu voi uita. M-am întrebat de ce s-a spart, fiindcă eu nu am vrut s-o sparg. Îngrijitoarea mi-a spus că a fost un „accident” nefericit. Am întrebat-o ce înseamnă accident şi mi-a spus că este ceva ce se întâmplă când nu te aştepţi – o surpriză, a spus ea. Fără îndoială, a fost o surpriză groaznică pentru mine şi pentru Fritz; dar nu ne vom mai juca niciodată cu mingea în salon, niciodată.

Cu o săptămână mai târziu, în timp ce domnul Edward era în camera lui de studiu, absorbit de cărţi şi de hârtii, se auzi o bătaie în uşă, şi spre surpriza lui, nepoţica lui intră înăuntru. Aşa ceva era complet împotriva tuturor regulilor, aşa că el rosti deodată cu glasul aspru:

– Cum îţi permiţi să dai buzna aici nechemată, Milly? Ştii bine că nu-ţi permit să mă deranjezi când sunt aici.

Milly nu i-a răspuns o clipă; se apropie de el încet, cu buzele tremurânde, apoi, oprindu-se înaintea lui cu mâinile înmănuncheate, rosti:

– Am venit să-ţi spun o veste groaznică.

Domnul Edward îşi dădu hârtiile la o parte, îşi scoase ochelarii şi-şi dădu seama după paloarea obrajilor copilei şi din expresia plină de spaimă din ochii ei că nu un lucru obişnuit o făcuse să se aventureze în prezenţa lui neinvitată.

– Este iarăşi o surpriză îngrozitoare, continuă Milly, dar i-am spus îngrijitoarei că trebuie să-ţi mărturisesc totul imediat. Îmi…

îmi… pare atât de rău… mă doare aici… şi-şi duse mâna la piept.

– Ce s-a întâmplat? Spune-mi mai repede, copilă! Îmi mănânci timpul de pomană! îi spuse unchiul ei nerăbdător.

– Am… am… spart altceva.

Au urmat câteva clipe de tăcere, apoi domnul Edward a întrebat sec:

– Şi ce ai spart de data aceasta?

– Un… un ghiveci de flori, pe care grădinarul l-a lăsat lângă magazia din spate. L-am… l-am pus pe capul lui Fritz în loc de pălărie, fiindcă arăta comic, dar el a scuturat din cap în timp ce alerga, iar ghiveciul a căzut şi s-a spart. Am strâns toate bucăţile şi le-am adus afară pe trepte. Să le aduc aici să le vezi?

Un ghiveci de flori era de o valoare atât de mică în ochii domnului Edward, încât aproape zâmbi văzând întristarea fetei.

– Bine, bine, trebuie să înveţi să nu mai umbli cu ghivecele de flori pe viitor; acum du-te repede şi nu mă mai deranja.

– Dar Milly nu se mişca.

– Cred că ai uitat, unchiule Edward. Mi-ai spus că dacă mai sparg ceva, mă vei pedepsi „drastic”. Aşa ai spus atunci; nu-ţi mai aminteşti?

Domnul Edward îşi răsucea mustaţa şi se foia în scaunul său. Întotdeauna se mândrise că era un om de cuvânt, dar acum regreta că fusese atât de dur în cuvintele sale.

– Ahaaa! Îmi amintesc, spuse el într-un târziu privind în ochii copilei oarecum ruşinat. Apoi, resemnându-se, rosti apăsat: bineînţeles,

trebuie să fii pedepsită; ce ai făcut dă dovadă că ai fost neatentă şi obraznică. Ce-ţi face îngrijitoarea când te pedepseşte?

– Acum nu mă mai pedepseşte, spuse Milly nevinovată. Când eram mică, mă punea să stau la colţ, dar cred că nu m-a pedepsit de foarte mult timp.

Domnul Edward era pus în dilemă, căci nu ştia cum ar putea să pedepsească un copil, dar Milly părea că i-a ghicit încurcătura.

– Cum erai pedepsit când erai mic, unchiule?

– Eram snopit în bătaie. Tatăl meu mă bătea cu biciul de nu mai ştiam de mine.

– Aşa cum i-ai făcut lui Fritz când a plecat în pădure?

– Da.

A urmat o pauză. Copila îşi încleştase mâinile şi-şi strânse buzele, imaginându-şi că ar fi lovită cu putere de biciul unui căruţaş, apoi întrebă pe un ton plin de groază:

– Şi aşa vrei să mă pedepseşti?

Domnul Edward zâmbi şi-i răspunse:

– Nu, nu cred că te pot pedepsi în felul acesta.

Milly răsuflă uşurată.

– Şi nu ştii nici un alt mod de a mă pedepsi? Îngrijitoarea mi-a spus despre un băieţel care a fost închis într-un dulap ca pedeapsă; acolo era întuneric beznă, şi l-au găsit aproape mort, şi chiar a murit a doua zi, de spaimă. Este un dulap întunecos în holul de lângă bucătărie; eu nu cred că îmi va fi foarte

frică, fiindcă Dumnezeu va fi cu mine. Vrei să mă închizi acolo?

Când ideea nu a fost acceptată de unchiul ei, copila continuă încruntată:

– Cred că Biblia te va învăţa cum să mă pedepseşti. Îmi amintesc de un om care a strâns lemne în ziua Domnului, şi a fost omorât cu pietre; robul lui Elisei a fost pedepsit cu lepră şi o mulţime de copii au fost ucişi de un urs, un profet a fost mâncat de un leu, iar Anania şi Safira au fost loviţi cu moartea. Toţi aceştia au fost pedepsiţi „drastic”, nu-i aşa, unchiule? Dacă vrei să mă ierţi numai puţin, şi renunţi la cuvântul acela, „drastic”, cred că îmi va fi mai uşor, nu-i aşa?

– Cred că am să fac aşa cum spui, spuse sărmanul domn Edward, care nu ştia cum să renunţe la întreaga pedeapsă. Fiindcă a fost vorba numai de un ghiveci de flori, voi renunţa la cuvântul acela, „drastic”.

Faţa copilei se lumină.

– Poate că, spuse ea apropiindu-se de el şi punându-şi mâna pe genunchiul lui, poate că dacă mă voi duce la culcare diseară în loc să vin jos la desert cu tine, ar fi o pedeapsă mai mică, nu-i aşa, unchiule?

– Foarte bine, aceasta va fi pedeapsa ta. Acum du-te repede şi asta să fie ultima „surpriză”! Nu vreau să-mi mai bat capul cum să te pedepsesc.

În seara aceea, când îngrijitoarea o puse la culcare, copila spuse:

– Voi încerca să fiu foarte cuminte, fiindcă unchiul Edward nu ştie cum să mă pedepsească.

Părea foarte îngrijorat şi a spus că nu vrea să-şi mai bată capul cu pedepsele.

Iar domnul Edward, în timp ce îşi termina de servit cina în tăcere şi singurătate, murmură:

– Copila aceasta este o pacoste uneori, dar, pe cuvântul meu, parcă-mi lipseşte în seara aceasta. Până la urmă, copiii sunt originali, iar ea este cel mai original copil pe care l-am întâlnit vreodată.

Era duminică dimineaţa şi domnul Edward se pornea la biserică. În timp ce stătea lângă focul din salon, punându-şi mănuşile, un glas vioi răsună de pe scări:

– Unchiule Edward, pot să vin jos să te întreb ceva?

Primind permisiunea, Milly veni ţopăind pe scări şi prinzându-şi unchiul de mână, îl întrebă cu glas rugător:

– Mă poţi lua cu tine la biserică? Îngrijitoarea spune că sunt destul de mare şi am fost deja de câteva ori cu ea la biserică, duminică după-amiaza.

Domnul Edward ezita.

– Dacă vii, mă tem că ai să te foieşti, şi eu nu pot să sufăr copiii care se foiesc în biserică.

– Voi sta nemişcată ca un şoricel; nu mă voi foi deloc.

– Dacă nu te ţii de promisiune, nu te mai iau niciodată. Da, poţi să vii, dar grăbeşte-te!

Câteva minute mai târziu, domnul Edward şi nepoţica lui se apropiau de biserică, ea având o Biblie mare sub braţ şi încercând zadarnic să ţină pasul cu el.

Banca boierului era una înaltă şi capul copilei nu ajungea până la partea tapiţată a spătarului. A stat foarte liniştită în timpul serviciului şi copia exemplul unchiului ei în orice privinţă, deşi îl făcuse aproape să-şi schimbe gravitatea feţei şi să zâmbească când îşi luă pălăria, imitându-l pe el, şi-şi acoperi faţa cu ea. Dar când începu predica, copila nu-şi lua ochii mari de la predicator, în timp ce acesta tocmai vorbea din textul atât de bine cunoscut de ea: „Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu, şi-i voi zice: Tată, am păcătuit împotriva cerului şi împotriva ta, şi nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău” (Luca 15:18-19). Deşi predicatorul vorbi mai bine de o jumătate de ceas, copila îi sorbea cuvintele cu multă plăcere.

– Unchiule Edward, spuse ea când se întorceau spre casă, am ascultat predica şi am înţeles totul, în afară de cuvintele mai lungi. Nu-i aşa că predicatorul a vorbit frumos? Pilda fiului rispitor este atât de frumoasă, nu-i aşa, unchiule?

– Vrei să spui „risipitor”? Nu poţi să fii atentă să pronunţi cuvintele corect?

Glasul domnului Edward era iritat. El nu se simţise foarte confortabil în timp ce ascultase cuvintele predicatorului.

– Întotdeauna încurc cuvintele mai grele, dar îngrijitoarea îmi spune că le voi învăţa când voi creşte mai mare. Unchiule, ce a vrut să spună predicatorul când a spus că mulţi oameni fug şi se ascund de Dumnezeu? Nimeni nu poate să fugă de El, nu-i aşa?

– Foarte mulţi fug, a fost răspunsul sec.

– Dar cum pot să fugă? Fiindcă Dumnezeu este pretutindeni. Nimeni nu poate să se ascundă de Dumnezeu, şi la urma urmei, de ce vor să se ascundă? Doar Dumnezeu îi iubeşte.

– De ce a vrut fiul risipitor să plece de la tatăl său?

Milly se gândi un timp, apoi răspunse:

– Cred că a vrut să aibă o a… aventură. Şi eu mă joc aşa, înţelegi? Mi se întâmplă tot felul de lucruri înainte de a mă aşeza lângă copac, dar… dar este diferit cu Dumnezeu. Eu una, m-aş simţi groaznic de nefericită dacă m-aş îndepărta de El. Cine ar avea grijă de mine şi m-ar iubi atunci când dorm? Şi cine mi-ar asculta rugăciunile? Vai, unchiule Edward, cred că aş muri de spaimă dacă aş pleca departe de Dumnezeu, nu-i aşa?

Domnul Edward o privi şi observă că obrajii îi erau îmbujoraţi şi ochii îi străluceau.

– Ascultă-mă, copilă prostuţă, nu trebuie să mori de spaimă. Nu te mai agita aşa. Dar să schimbăm subiectul. Vreau să-l văd pe Maxwell, aşa că o luăm prim pădure.

Maxwell era administratorul întregii proprietăţi şi al pădurii boierului, şi locuia la marginea pădurii. Aceasta era prima vizită a copilei la căsuţa lui, şi doamna Maxwell, o femeie cu un suflet de mamă, o primi cu faţa plină de zâmbet, iar copila se ataşă de ea instantaneu.

– Ce cameră frumoasă! exclamă ea, privind bucătăria mică cu admiraţia unui copil, şi ce frumoasă pisică! Pot să o mângâi?

Primind aprobarea, Milly se aşeză într-un scaun cu o pisică mare în braţe, şi în timp ce domnul Edward era ocupat cu mai marele argaţilor, ea se împrietenea cu soţia acestuia.

– Unchiule Edward, spuse ea după ce îşi luară rămas-bun şi porniră spre castel, doamna Maxwell m-a rugat să merg la ea mâine pentru a prânzi împreună. Îmi dai voie să merg singură?

– Întreab-o pe îngrijitoare; eu nu am nimic de obiectat.

– Mi-ar place să locuiesc în casa ei, continuă copila; este înconjurată de copaci, şi mie îmi plac copacii. Şi pădurea este atât de frumoasă! Dar m-aş putea pierde în ea, nu-i aşa? Nu am mai fost niciodată aici. În cărţile de poveşti, copiii se rătăcesc întotdeauna în pădure. Unchiule Edward, crezi că copacii vorbesc unii cu alţii? Mie mi se pare că vorbesc. Uită-te la ei acum. Îşi scutură capul şi gesticulează mereu. Îi auzi cum vorbesc? Dar astăzi vorbesc în şoaptă, fiindcă este duminică. Uneori sunt mânioşi şi strigă, dar mie-mi place când şoptesc sau când cântă. Îngrijitoarea spune că vântul îi face să cânte. Îţi place şi ţie să-i asculţi? Când mă aşez în pat şi îi ascult, îmi place să cânt împreună cu ei. Îngrijitoarei nu-i place şi spune că vântul geme. Eu cred că copacii Îi cântă slavă lui Dumnezeu şi mă bucur de asta. Tu ce crezi?

Dar Milly continua să vorbească şi domnul Edward doar asculta, adăugând numai câte un cuvânt sau două din când în când. Înainte de a intra în casă, îi spuse că de acum înainte va

putea veni cu el la biserică în fiecare duminică dimineaţă, şi asta o făcu pe Milly să meargă în camera ei cu faţa radiindu-i de bucurie, mărturisindu-i îngrijitoarei că s-a bucurat de un timp minunat şi că avea să meargă să o viziteze pe doamna Maxwell din pădure.



Capitolul IV

Tristeţea doamnei Maxwell

Milly petrecu o după-amiază fericită în căsuţa familiei Maxwell în ziua următoare şi veni să-şi servească desertul împreună cu unchiul ei, atât de entuziasmată încât nu putea vorbi de nimic altceva.

– Au fost atât de buni cu mine, unchiule. Doamna Maxwell a făcut o plăcintă cu coacăze special pentru mine, iar pisica avea o panglică roşie la gât şi când domnul Maxwell a plecat cu treburile lui, doamna Maxwell mi-a spus o mulţime de poveşti frumoase şi am văzut un tablou frumos cu fiul rispitor. Doamna Maxwell l-a luat de pe perete ca să-l văd mai bine. Vreau să-mi economisesc şi eu banii ca să cumpăr unul pe care să-l agăţ în camera mea, şi ştii ceva, unchiule?... şi copila se opri brusc. Lăsându-şi capul cârlionţat într-o parte, îşi cercetă unchiul gânditoare, apoi întrebă cu puţină îndoială: Poţi să păstrezi un secret, unchiule Edward, fiindcă vreau să-ţi spun ceva, dar doamna Maxwell nu vrea să vorbească despre lucrul acesta şi eu i-

am promis că nu voi vorbi, cel puţin faţă de servitori.

– Cred că poţi să ai încredere în mine, răspunse grav domnul Edward.

– Bine, atunci îţi voi spune: ei au un fiu rispitor, unul adevărat, înţelegi?

Domnul Edward îşi încruntă sprâncenele. Nepoţica lui continuă:

– Da, au unul adevărat. Vorbeam cu doamna Maxwell despre tablou şi ea a ridicat colţul şorţului şi şi-a şters lacrimile, apoi mi-a spus că are un fiu drag care a plecat de acasă şi nu l-a văzut de nouă ani. Închipuie-ţi, unchiule! Unde eram eu acum nouă ani?

– Încă nu erai născută.

– Dar cred totuşi că eram undeva. Şi gândurile copilei începură să alerge într-o altă direcţie. Poate că dormeam în braţele lui Dumnezeu, continuă ea într-un târziu, dar bineînţeles, nu-mi amintesc nimic. Şi mulţumită de propriul răspuns, îşi continuă povestirea. Pe fiul rispitor al doamnei Maxwell îl cheamă Tommy. A plecat de acasă la vârsta de şaptesprezece ani, fiindcă nu-i plăcea atelierul de fierărie. Am plâns şi eu împreună cu doamna Maxwell din cauza lui. Avea un păr atât de cârlionţat şi era înalt de şase picioare[2], dar când era mic, era un bebeluş frumos, apoi a fost bolnav şi a leşinat şi nu şi-a revenit timp de patru ore, vai unchiule, dar a plecat deşi a făcut focul şi a cărat lemne, şi a adus apă în casă înainte de a pleca. Şi doamna Maxwell crede că el ar putea să fie un soldat acum, sau poate că s-

[2] Aproximativ 1,80 m.

a înecat, sau poate l-a accidentat vreun cal, sau poate că a fost împuşcat în amândouă picioarele, sau poate că a plecat în India; dar eu i-am spus că poate are grijă de porcii cuiva şi-i hrăneşte cu roşcovele. Ea s-a bucurat puţin atunci şi ne-am şters amândouă lacrimile, iar ea mi-a dat nişte bomboane de mentă făcute de ea. Nu-i aşa că-i interesant, unchiule?

– Foarte interesant, a fost răspunsul.

– Ei bine, tocmai vorbeam despre aceste lucruri şi domnul Maxwell a intrat în casă, aşa că noi nu am mai pomenit nimic de Tommy, fiindcă doamna Maxwell mi-a spus că soţul ei se întristează mult din pricina lui; dar ştii ceva? Când domnul Maxwell m-a adus acasă prin pădure, m-a întrebat despre ce am vorbit cu doamna Maxwell, şi mi-a spus că el a ştiut că am vorbit de băiat, fiindcă a văzut ochii doamnei Maxwell. Atunci l-am întrebat dacă avea să-i iasă înainte şi să-l sărute pe Tommy când se va întoarce, şi dacă va da un ospăţ, iar el mi-a răspuns că ar face orice dacă băiatul s-ar întoarce acasă.

Milly se opri o clipă, apoi continuă visătoare:

– Aş fi dorit să am un tată, unchiule Edward. Ştii, îngrijitoarea îmi ţine loc de mamă, dar şi un tată este important pentru un copil, nu-i aşa, unchiule?

– În cele mai multe cazuri, taţii sunt importanţi, răspunse domnul Edward.

– Tatăl fiului rispitor l-a iubit pe fiul lui, domnul Maxwell îl iubeşte pe Tommy, şi la fel David, îţi aminteşti, unchiule? El avea un fiu rău,

cu părul lung – am uitat cum îl chema – dar David a plâns cu amar când fiul lui a murit. De multe ori când mă culc, Îi spun lui Dumnezeu că aş vrea să am şi eu un tată care să mă iubească şi atunci El parcă Îşi pune braţele în jurul meu şi mă mângâie până adorm; cel puţin aşa mi se pare. Îngrijitoarea spune că Dumnezeu ar vrea ca să-L numesc pe El Tată, dar parcă aş vrea să am şi un tată pe care-l pot vedea. Domnul Maxwell este un tată bun, aşa cred. I-am spus că mă voi ruga pentru Tommy în fiecare seară înainte de culcare şi i-am spus că Dumnezeu are o mulţime de fii rispitori, nu-i aşa? Predicatorul a spus aşa duminica trecută, îţi aminteşti, unchiule? – Adică oameni care L-au părăsit. M-am rugat lui Dumnezeu ca să-i facă să se întoarcă la El şi mi-ar plăcea să ştiu şi eu atunci când se vor întoarce. Ştii vreunul, unchiule, care l-a părăsit pe Dumnezeu?

– Vorbeşti prea mult, copilă, răspunse domnul Edward iritat. E timpul să faci linişte.

Milly ascultă supusă şi după câteva clipe de tăcere unchiul ei continuă:

– Nu mă deranjează dacă mergi la Maxwell, dar nu vreau să-l iei pe Fritz cu tine. El nu are voie să meargă în pădurea aceea, ne-am înţeles?

– Da, dar îmi pare foarte rău, fiindcă Fritz nu vrea să rămână fără mine şi avea lacrimi în ochi când îngrijitoarea nu l-a lăsat să vină cu mine. Ştii, unchiule, nimeni nu vorbeşte cu el cum vorbesc eu. Îi place să-i spun poveşti şi i-am spus despre vizita mea şi cred că vrea şi el să vină cu mine. Dar nu-l voi lua dacă nu mă laşi.

Când s-a despărţit de unchiul ei în seara aceea, înainte de a-i ura noapte bună, îl întrebă:

– Unchiule Edward, când te vei ruga în seara asta, vrei să-I ceri lui Dumnezeu să-l facă pe Tommy să se întoarcă acasă?

– Te las pe tine să faci asta, a fost răspunsul scurt.

– Ei bine, dacă nu vrei să te rogi pentru Tommy, roagă-te măcar pentru fiii rispitori ai lui Dumnezeu, vrei unchiule? Te rog, unchiule Edward. Doamna Maxwell a spus că singurul lucru care-i mai dă speranţă este credinţa că Dumnezeu îl va aduce pe Tommy acasă.

Domnul Edward nu-i mai răspunse, doar îi făcu un semn cu mâna să plece la culcare, iar când copila părăsi sufrageria, el îşi rezemă capul de poliţa căminului şi privi ţintă la flăcările din şemineu cu sprâncenele încruntate. Gândurile lui nu-l puteau linişti, căci după câteva clipe se ridică încercând să râdă, spunându-şi lui însuşi:

– Va trebui să-i mai scurtez limba copilei, mă irită prea mult.

Şi în timp ce se plimba agitat dintr-un capăt în altul al sufrageriei, în camera ei, nepoţica lui, cu capul aplecat şi ochii închişi, îngenuncheată lângă pat, rostea din adâncul inimii:

– Doamne, Te rog să-l aduci pe Tommy acasă şi nu-l lăsa să mai rămână un fiu rispitor; adu-l acasă cât mai repede, Te rog, şi adu-i la Tine pe toţi fiii rispitori care Te-au părăsit, în Numele Domnului Isus Christos, amin.

Domnul Edward nu a scăpat de câteva vizite din partea unor doamne din vecinătate care s-au oferit să se ocupe oarecum de nepoţica lui, dar toate au fost respinse cu politeţe, şi totuşi cu fermitate, spunându-i-se că copila era fericită cu îngrijitoarea şi că deocamdată el nu ar vrea ca ea să tovărăşească cu alţi copii şi că mai avea un an sau doi până când va trebui să ia o hotărâre mai serioasă cu privire la educaţia ei. Aşa că Milly a fost lăsată în pace, deşi câteva mame compătimitoare îşi împărtăşeau îngrijorarea faţă de ea:

– Sărmana copilă, este atât de tristă, dar domnul Edward nu înţelege, şi când îşi propune ceva, nimeni nu îl poate influenţa.

Copila nu era nefericită, iar când zilele deveniră mai scurte şi când nu i se mai permitea să petreacă timpul afară, stătea pe pielea de tigru lângă focul din sufragerie, împreună cu Fritz, căruia îi împărtăşea toate secretele ei copilăreşti.

Uneori unchiul ei o găsea cocoţată pe pervazul interior al ferestrei din casa scărilor, cu faţa lipită de sticlă. Odată, într-o după-amiază foarte friguroasă de noiembrie, a certat-o, spunându-i:

– Este prea frig aici pentru tine, trebuie să mergi în camera ta.

– Nu mi-e frig, a răspuns ea. Nu-mi place să stau în camera mea toată ziua; când se întunecă, îngrijitoarea aprinde lampa şi trage perdelele şi atunci nu pot să văd nimic altceva decât pereţii şi tablourile. M-am plictisit de ele, le-am văzut toată viaţa.

– Şi ce vezi aici? întrebă domnul Edward.

– Vino şi aşează-te lângă mine şi îţi voi spune. Este loc, unchiule; Fritz, dă-te puţin mai încolo. Acum, unchiule, priveşte pe fereastră. Vei vedea ce multe lucruri văd eu pe fereastra aceasta. Îmi place să văd lumea, ţie nu-ţi place? Vreau să spun lumea lui Dumnezeu. Înăuntrul caselor nu este lumea Lui, nu-i aşa? Vezi copacii? Îl văd pe Goliat de la fereastra aceasta; în seara aceasta este foarte fioros; şi-a pierdut toate frunzele şi mi se pare că-l aud bolborosind ceva. Apoi, unchiule, vezi copăceii aceia mici care se îmbrăţişează unii pe alţii? Aceia sunt David şi Ionatan. Ei sunt prieteni buni, aşa cum erau demult, în pădure, ştii? Îţi aminteşti? Apoi, uite la fagul acela de acolo lângă care mă aşez eu când sunt un fiu rispitor. Este prea întuneric pentru tine să-i vezi şi pe ceilalţi? Le-am dat nume la toţi, şi îmi place să vin la fereastră şi să-i privesc până când răsar toate stelele. Ştii ce cred eu despre stele? Stelele sunt ochii îngerilor, iar ei mă privesc şi îmi clipesc din ochi plini de bunătate. Când mă uit mult la ele mă liniştesc şi mă ia somnul. Îmi place să văd cum se duc păsărelele la culcare. Pot să văd aşa de multe lucruri de la fereastra aceasta.

– Bine, fugi acum în camera ta, ai stat destul la fereastră.

Milly sări jos de pe pervaz, ascultătoare, apoi prinse mâne unchiului ei când acesta începu să se îndepărteze, spunându-i:

– Vreau să-ţi arăt încă un singur lucru, unchiule. De la fereastra aceasta pot să văd drumul până foarte departe, iar când nu este

atât de întuneric, stau şi-l aştept pe Tommy – adică pe fiul rispitor al doamnei Maxwell. M-aş bucura atât de mult să-l văd venind acasă într-o zi, cu capul plecat şi în zdrenţe. Ştiu că va veni într-o zi – Dumnezeu îl va aduce – iar dacă îl văd eu prima, fug repede la domnul Maxwell şi-i spun să-i iasă înainte. Nu-i aşa că va fi frumos, unchiule?

Şi cu ochii strălucitori, Milly îşi scutură cârlionţii şi privi ţintă la unchiul ei parcă aşteptând un răspuns. El o mângâie uşor pe cap, acesta fiind gestul cel mai iubitor pe care l-a făcut vreodată pentru ea, apoi plecă fără să spună un cuvânt.

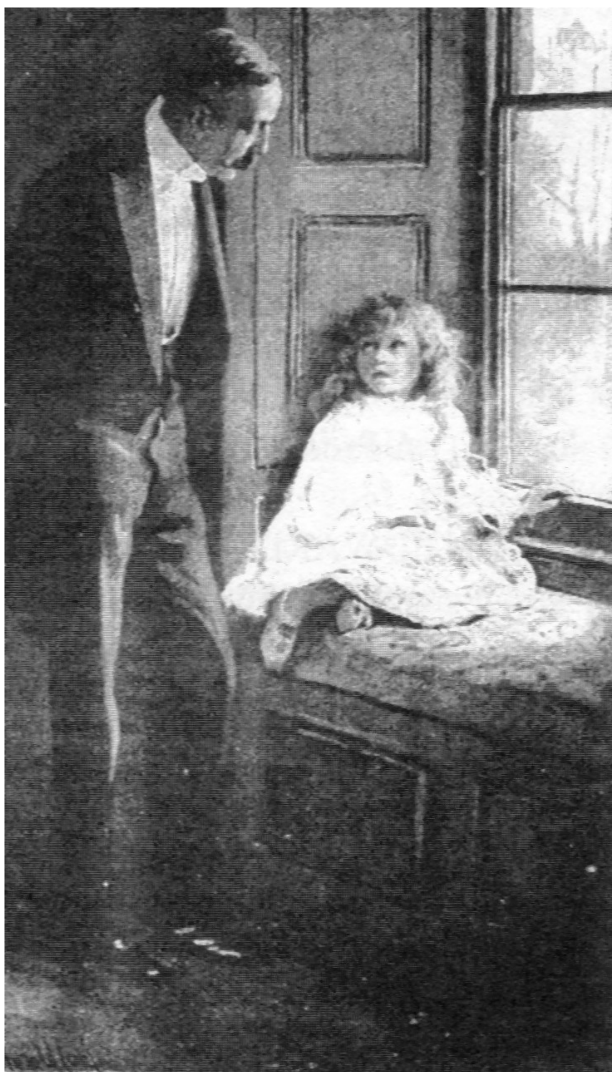
Într-o altă seară, chiar şi mai târziu, o găsi din nou la fereastra din casa scărilor; el mergea să ia cina cu altcineva şi tocmai se pregătea să iasă din casă, dar se opri brusc, observându-şi nepoţica fluturând o batistă la fereastră.

– Ce faci acum? întrebă el coborând scările. Milly întoarse capul, obrajii îi erau îmbujoraţi, iar ochii erau plini de o lumină dulce.

– M-am gândit că Dumnezeu se uită la mine din cer şi am vrut să flutur batista sper El.

Domnul Edward îşi continuă drumul spunând ca pentru sine:

– Cred că acest copil trăieşte în prezenţa lui Dumnezeu de dimineaţa şi până seara târziu.



M-am gândit că Dumnezeu se uită la mine din cer şi am vrut să flutur batista sper El.



Capitolul V

Un risipitor

Unchiule Edward, îngrijitoarea şi cu mine, mergem la cumpărături, ai vrea ca să-ţi cumpărăm ceva? Mergem cu căruţa lui Harris.

Milly sărea de bucurie pe covorul din faţa uşii de la intrare în timp ce vorbea. Era o dimineaţă îngheţată, dar strălucitoare, şi domnul Edward ieşea din sala de mese cu un ziar şi un pachet voluminos de scrisori în mână. Se opri brusc şi-şi privi nepoţica îmbrăcată în blană, citind bucuria şi anticiparea de pe faţa ei, în timp ce gândurile îi zburară înapoi la zilele când era şi el un băieţel şi cea mai mare plăcere era să viziteze oraşul din apropiere – la distanţă de nouă mile.

– Da, răspunse el căutând ceva în buzunar. Poţi să-mi cumperi nişte peniţe şi nişte sugativă. Voi scrie un bileţel cu felul pe care-l vreau şi uite aici sunt banii. Păstrează restul şi cumpără-ţi ce doreşti de el.

I-a dat o jumătate de liră şi obrajii lui Milly se îmbujorară instantaneu.

– Nu am mai avut un asemenea ban de aur niciodată. Cred că voi putea cumpăra lucruri minunate cu el! spuse ea. Îţi mulţumesc din inimă, unchiule! Voiam să cumpăr ceva, dar aveam doar trei penny pe care mi i-a dat bucătăreasa. Acum sunt bogată!

Era târziu după-amiaza, când îngrijitoarea şi copila se întoarseră, iar domnul Edward le întâmpină. Faţa micuţei era înnorată şi erau urme de lacrimi pe obraji. Acesta fu un tablou atât de neobişnuit încât domnul Edward o întrebă pe îngrijitoare ce s-a întâmplat.

– Nu a fost prea cuminte, domnule, îmi pare rău să spun asta. Nu se întâmplă prea des când trebuie să o mustru, dar astăzi m-a speriat atât de tare încât nu ştiu dacă pot să-mi revin degrabă.

– Ce a făcut? Dar lasă, îmi spui mai târziu; nu vă mai reţin acum, voi afla totul când intrăm în casă.

Îngrijitoarea era foarte necăjită, căci îşi vărsă toată nemulţumirea în urechile domnul Edward în momentul în care intrară în sufragerie:

– Eram în magazin, domnule şi ştiam că va trebui să petrecem acolo mai mult timp, fiindcă bucătăreasa, domnule, mi-a dat atât de multe lucruri de cumpărat, încât am scris o listă foarte lungă. I-am spus domnişoarei Milly: „Poţi să mă aştepţi afară, dar nu faci nici un pas de aici”. Ea ştie că nu are voie să vorbească cu asemenea oameni; am auzit, după cum i-am spus şi ei despre unele situaţii în care copiii au fost furaţi şi apoi puşi la colţurile străzilor, în zdrenţe, ca

să cerşească. Nu-mi închipuiam că ar fi în stare să meargă cu el şi să nu se gândească la spaima mea şi la felul în care am alergat pe strada aceea în sus şi în jos… şi poliţiştii – nu sunt buni de nimic în asemenea situaţii, domnule, doar stau şi se uită la tine. Nu credeam că o voi mai vedea vreodată, şi din cauza spaimei mi-am pierdut poşeta şi umbrela cea mai bună; le-am lăsat pe amândouă undeva şi au trecut aproape două ceasuri… Nici cumpărăturile nu erau făcute, iar el… cel mai mizerabil om posibil. Nu m-aş fi supărat atât de tare, dacă nu aş fi văzut-o zâmbindu-mi, ca şi cum n-ar fi făcut nimic rău. Putea să ia vreun microb de la el, putea să fie jefuită şi poate chiar ucisă, iar ei nici nu-i trecea prin cap că a fost neascultătoare, ci se aştepta chiar să o laud pentru fapta ei!

Îngrijitoarea se opri o clipă ca să-şi tragă răsuflarea, în timp ce Milly îşi lăsă barba în piept şi o mulţime de suspine dovedeau că deja cuvintele îngrijitoarei o făcuseră să se simtă foarte vinovată.

Domnul Edward era el însuşi surprins de interesul de care era cuprins faţă de necazul nepoţelei lui.

– Mă tem că nu pot să înţeleg povestea ta, îi spuse el îngrijitoarei; dar cred că micuţa domnişoară îmi va explica ea însăşi ce s-a întâmplat. Vino cu mine în bibliotecă, Milly.

El o luă de mână şi plecară amândoi, în timp ce îngrijitoarea rămase năucită, iar Ford, bătrânul îngrijitor al casei, spuse solemn:

– Bagă de seamă femeie, şi ţine minte ce-ţi spun eu: stăpânul va juca într-o bună zi după

cum îi va cânta copila. Deja se poate observa asta; dar va fi vai de capul stăpânului... ce să mai spun? Femeile câştigă întotdeauna, uite, încep de când sunt de-o şchioapă.

– Nu văd nici o nenorocire în faptul că stăpânul şi-a luat nepoţica de mână, răspunse îngrijitoarea, puţin înţepată. Mă durea mai mult când îl vedeam că o ţine la distanţă, tratând-o ca pe un biet căţel sau ca pe o piesă de mobilier, fără sentimente, când ea este copilul surorii lui. Nu ştiu de ce ar fi „vai de capul lui” dacă din când în când ar dovedi puţină dragoste faţă de sărmanul copil. Şi îngrijitoarea alergă sus pe scări, pierderea poşetei şi a umbrelei fiind un motiv serios de tulburare, în ciuda faptului că ea avea de obicei un temperament liniştit.

Domnul Edward era aşezat lângă căminul din bibliotecă, iar Milly stătea în picioare înaintea lui, cu o mână pe genunchiul lui şi cu cealaltă ştergându-şi ochii cu o batistă, încercând fără succes să-şi înăbuşe suspinele.

– Încearcă să nu mai plângi şi spune-mi ce s-a întâmplat! spuse unchiul ei, mişcat în sufletul lui de durerea copilei.

Milly îşi şterse ochii apăsat cu batista şi privind în sus cu buzele tremurânde, îngăimă:

– Nu am vrut să fiu obraznică, unchiule. Îngrijitoarea nu a fost aşa de supărată pe mine de ani de zile şi sunt atât de nefericită!

Tonul din glasul ei şi expresia feţei au atins inima domnului Edward şi în impulsul momentului, el a făcut ceea ce nu a mai făcut niciodată: a ridicat-o şi a aşezat-o pe genunchiul lui, spunându-i să-i explice totul; iar Milly, după

o luptă finală cu lacrimile ei, le birui şi reuşi să-i dea o explicaţie destul de clară cu privire la cele întâmplate.

– Ţi-am cumpărat peniţele şi sugativa, unchiule, şi voiam să merg la un magazin cu tablouri ca să-mi cheltuiesc restul banilor, dar îngrijitoarea a vrut să mergem întâi la prăvălia de alimente. Eu o aşteptam afară şi deodată am văzut un om care trecea pe acolo şchiopătând. Pălăria îi era ruptă şi hainele lui erau zdrenţe. M-am gândit că este un fiu rispitor şi că poate el este Tommy care merge acasă şi am uitat de îngrijitoare şi că ea mi-a spus să stau acolo. Am alergat după el şi l-am întrebat dacă îl cheamă Tommy. El s-a uitat la mine mirat şi mi-a spus: „Nu”. Apoi l-am întrebat dacă este un fiu rispitor fiindcă arată ca şi cum ar fi unul. El mi-a răspuns că nu ştie cum arată un fiu rispitor şi de aceea eu i-am explicat. Atunci el mi-a spus că nu a avut niciodată o casă părintească pe care s-o fi părăsit, aşadar, el nu poate fi un fiu rispitor. Dar, unchiule, arăta exact ca omul pe care l-am văzut în tabloul domnul Maxwell, şi i-am spus. Atunci am aflat adevărul cu privire la el şi mi-a părut atât de rău, dar mi-a părut şi bine.

Milly se opri şi ochii ei mari, expresivi, străluceau, în timp ce-şi privea unchiul în faţă, şoptindu-i:

– Am aflat că el era unul din fiii rispitori ai lui Dumnezeu. Când l-am întrebat dacă L-a părăsit pe Dumnezeu, mi-a spus că da, iar eu i-am spus că de aceea a ajuns în zdrenţe şi nefericit.

– Aceasta nu este întotdeauna o regulă, Milly, spuse domnul Edward, pe de o parte mişcat şi pe de alta amuzat. Uneori oamenii bogaţi Îl părăsesc pe Dumnezeu şi este posibil ca ei să devină şi mai bogaţi când sunt departe de El.

Milly îl privea mirată.

– Bine, unchiule, dar ei nu pot fi fericiţi. O, niciodată nu pot fi fericiţi!

– Probabil că nu.

– Ei bine, am vorbit cu acest om sărman până când ne-am îndepărtat destul de mult de prăvălie, şi deodată el a luat-o pe o străduţă îngustă, şi eu am mers cu el; apoi am obosit şi ne-am aşezat pe nişte trepte. Atunci mi-a povestit toată istoria lui. Îl cheamă Jack, iar mama şi tatăl lui sunt morţi, ca şi ai mei; el s-a îmbătat într-o noapte, apoi a căzut şi şi-a rupt mâna şi a fost dus la spital; când s-a vindecat, s-a dus înapoi la lucru, dar stăpânul nu l-a mai putut primi fiindcă altcineva îi luase locul. Nu şi-a mai găsit un timp de lucru. Eu l-am întrebat dacă nu a găsit undeva o turmă de porci de care să aibă grijă, dar el a spus că aşa ceva nu se găseşte în Londra, fiindcă el a fost acolo timp de şase luni ca „boschetar”. Eu l-am întrebat ce înseamnă cuvântul acesta, iar el mi-a spus că înseamnă să umbli toată ziua prin oraş fără rost şi fără un loc care să fie al tău. El mi-a spus că a umblat prin tot felul de locuri rele, dar eu nu l-am înţeles. L-am întrebat de ce nu s-a întors la Dumnezeu şi el mi-a spus că atunci când era băiat mergea la şcoala duminicală şi că avuse un unchi bun care era brutar în Londra şi care îl

chemase să vină şi să locuiască cu el, dar el îl refuzase, fiindcă unchiul îi cerea să fie bun. L-am întrebat de ce nu merge acum la el, şi mi-a spus că nu poate să meargă pe jos până la Londra, căci este prea departe, şi nu are bani. Atunci mi-am deschis punga şi am numărat amândoi toţi banii. El a spus că aveam şapte şilingi şi jumătate şi este exact suma de care ar avea nevoie ca să se întoarcă în Londra, dacă aş vrea să-i împrumut banii. Şi bineînţeles, i-am dat banii, iar el m-a întrebat cum mă cheamă şi unde locuiesc, şi i-am spus.

– Ticălosul! izbucni domnul Edward.

Milly se opri.

– De ce eşti atât de supărat, unchiule? Eu i-am dat banii cu bucurie, apoi am vorbit un timp cu el şi l-am rugat să nu mai fie un fiu rispitor. Imaginează-ţi, unchiule! El nu crede că Dumnezeu îl iubeşte şi nu crede că îl aşteaptă să se întoarcă la El! Eu i-am spus că este groaznic să-L părăseşti pe Dumnezeu, dar mi se părea că pe el nu-l interesează. Mi-a spus că nimănui nu-i pasă dacă el trăieşte sau moare; eu i-am spus că nimeni nu are grijă nici de mine, decât îngrijitoarea, dar Dumnezeu mă iubeşte şi El are grijă de mine mai mult ca oricine. Eu simt că mă iubeşte şi i-am spus că îl iubeşte şi pe el. El ne iubeşte pe toţi la fel, nu-i aşa, unchiule?

– Şi când te-a găsit îngrijitoarea? întrebă domnul Edward, evitând întrebarea copilei.

Faţa mică a lui Milly, care devenise tot mai luminoasă în timpul relatărilor ei, acum se umbrise din nou şi ea îşi lăsă capul în jos.

– Am văzut-o dintr-o dată că vine la mine furioasă, m-a luat de mână şi m-a tras repede după ea, spunându-mi că Jack este un hoţ şi un vagabond. M-a certat tot drumul până acasă şi mă tem că nu mă mai iubeşte. Mi-a spus că a fost o minune că m-a găsit şi că dacă nu ar fi luat-o pe străduţa aceea îngustă, poate aş fi fost pierdută pentru totdeauna. Şi s-a supărat că atunci când m-a luat, eu i-am spus „la revedere" lui Jack. Mă tem că dacă îngrijitoarea ar avea un fiu rispitor, nu ar fugi înaintea lui să-l întâmpine, căci ea crede căci toţi oamenii care sunt în zdrenţe sunt răi. Dar îmi pare foarte rău că am fost neascultătoare. Crezi că am fost chiar atât de obraznică, unchiule?

Domnul Edward îşi răsucea mustaţa încet.

– Cred că a fost o greşeală mare să mergi cu un străin ca acela şi înţeleg foarte bine supărarea îngrijitoarei. Ai speriat-o foarte tare.

– Şi crezi că L-am supărat şi pe Dumnezeu?

– Dumnezeu nu se bucură de copiii neascultători.

– Pot să îngenunchez chiar acum şi să-L rog să mă ierte, unchiule?

Domnul Edward ezită:

– Cred că ar fi mai bine să mergi în camera ta şi să îngenunchezi acolo.

– Eu nu vreau să mă întâlnesc cu îngrijitoarea înainte de a-I cere iertare lui Dumnezeu. Îmi dai voie? Te rog să te rogi şi tu lui Dumnezeu ca să mă ierte, unchiule.

– Rugăciunea ta va fi de ajuns.

Milly coborî de pe genunchiul lui şi îngenunchind cu mâinile înmănuncheate şi cu ochii închişi, rosti:

– Te rog, Doamne, să mă ierţi. Îmi pare rău că nu am ascultat de îngrijitoarea mea şi am supărat-o. Şi Te rog, ai grijă de Jack şi adu-l înapoi la Tine, în Numele Domnului Isus Christos, amin.

– Acum fugi repede la îngrijitoare şi nu mai plânge, spuse domnul Edward ridicându-se de pe scaun.

Milly, când ajunse la uşă, se mai întoarse o dată şi, privindu-şi unchiul, întrebă:

– Crezi că îngrijitoarea mai este supărată pe mine?

– Spune-i că am zis eu să nu te mai certe; pierderea banilor tăi ar trebui să-ţi fie o lecţie suficientă.

– Dar nu i-am pierdut, unchiule! I-am împrumutat lui Jack; el nu a acceptat să i-i dăruiesc, mi-a spus că mi-i va trimite înapoi cu o scrisoare de mulţumire.

Domnul Edward a râs neîncrezător, iar Milly a urcat scările, doar ca să fie primită din nou cu drag în braţele îngrijitoarei.

– Te-am iertat, draga mea. Am fost foarte supărată pe tine, dar cred că nu vei mai face aşa ceva niciodată. Vino să mănânci. Eu am băut un ceai şi mă simt deja mai bine. Haide, nu mai plânge, Domnul să-ţi mângâie inimioara, nu pot să te mai văd înlăcrimată.

Spunând acestea, îngrijitoarea o luă în braţe, iar sărmana copilă şopti în timp ce o îmbrăţişa:

– Mă temeam că nu mă vei mai iubi niciodată. I-am cerut iertare lui Dumnezeu şi cred că m-a iertat; m-ai iertat şi tu?

– Bineînţeles, mieluşica mea, a fost răspunsul. Şi cât despre iubirea mea pentru tine, te-aş iubi chiar dacă ai fi fost de două ori mai neascultătoare.



Capitolul VI

O promisiune împlinită

Cam cu trei săptămâni mai târziu, în timp ce îşi citea corespondenţa, domnul Edward găsi o scrisoare adresată nepoţelei sale şi trimise un mesager în camera ei ca să o cheme la el. Ea veni surprinsă, ştiind că domnul Edward dorea întotdeauna să nu fie tulburat dimineaţa, dar când văzu scrisorile pe birou, strigă cu bucurie:

– Bună dimineaţa, unchiule Edward. A venit o scrisoare pentru mine de la Jack? Am aşteptat-o în fiecare zi.

– Cred că da, judecând după scrisul de pe plic. Vino şi deschide-o.

Milly luă scrisoarea şi degeţelele ei mici tremurau de bucurie în timp ce deschidea plicul, şoptind încet, ca pentru sine:

– Am ştiut că se va ţine de cuvânt. Am ştiut că nu este un hoţ.

Un mandat poştal în valoare de şapte şilingi şi jumătate căzu din plic.

– Ei, rosti domnul Edward. Tu ai avut dreptate, copilă, nu noi. Vrei să-ţi citesc scrisoarea?

– Da, unchiule, te rog.

În sfârşit, am reuşit să-mi împlinesc promisiunea, dragă domnişoară, trimiţându-ţi împreună cu banii pe care mi i-ai împrumutat mii de mulţumiri. Am ajuns cu bine la Londra şi n-am mai pus în gură nici un strop de băutură de când m-am întâlnit cu tine. Lucrez la firma unchiului meu, care a fost atât de bun cu mine. Câştig doisprezece şilingi pe săptămână şi nu lipsesc de la biserică niciodată. Unchiul meu are un prieten şi acesta predică pe străzi la oameni care trăiesc viaţa pe care am trăit-o eu, şi i-am spus despre tânărul acela, Tommy Maxwell, iar el îl va căuta. Spune-i, te rog, femeii care te-a luat atunci de lângă mine că m-am schimbat şi arăt altfel din pricină că Dumnezeu te-a trimis la mine şi de când mi-ai vorbit, mă rog mereu ca El să te binecuvânteze căci ai fost mesagerul Lui pentru mine.

Cu recunoştinţă,
Jack Gray

Domnul Edward a pus emoţionat scrisoarea pe birou. Faţa copilei radia de bucurie.

– Nu am mai primit niciodată o scrisoare în viaţa mea, unchiule, şi nu înţeleg bine totul. Vrei să-mi explici?

Unchiul îi explică totul desluşit, apoi o trimise la îngrijitoare să-i arate scrisoarea,

rămânând el însuşi învăluit de gânduri, fără să se atingă de micul lui dejun şi fără să-şi citească scrisorile lui o bună bucată de timp.

În după-amiaza aceleiaşi zile, ieşi să călărească un cal tânăr, iar la întoarcere, calul se sperie de şuieratul unei locomotive şi o luă la goană. La început, domnul Edward reuşi să se ţină în şa, dar imediat calul îl aruncă. Accidentul s-a produs pe un drum destul de singuratic şi trecu cel puţin un ceas până când un fermier se întorcea de la piaţă cu carul său şi îl găsi inconştient. Era deja ora şapte seara când domnul Edward fu adus acasă. Avea trei coaste rupte şi era rănit la cap. Doctorul dorea să trimită o telegramă să cheme o îngrijitoare din Londra, dar domnul Edward nu voia să accepte aşa ceva şi când şi-a mai venit în fire, dădea din cap vehement, refuzând propunerea, aşa că îngrijitoarea lui Milly, împreună cu valetul său aveau să aibă grijă de el. Sărmana copilă umbla toată ziua prin jurul casei cu Fritz. Cu inima plină de teama că unchiul ei ar putea să moară, în absenţa îngrijitoarei care nu avea timp pentru ea, se simţea atât de singură şi unica mângâiere era să meargă la căsuţa doamnei Maxwell.

Domnul Edward ajunse îndată în afara oricărui pericol, dar recuperarea sănătăţii sale luă un timp mult mai lung şi avu nevoie de îngrijire medicală o bună bucată de vreme. Milly se ruga să meargă să-l vadă, dar nu avea permisiunea. Într-un târziu, doctorul i-a spus că poate să-i facă o vizită scurtă, şi copila intră pe vârful degetelor, dar insistă să aducă un pachet

învelit în hârtie, al cărui conţinut era cunoscut numai de ea însăşi.

Se apropie timidă de pat şi privi cu spaimă la capul bandajat şi faţa obosită a unchiului. El îşi întinse mâna, iar ea o luă în mânuţele ei, în timp ce îi şoptea cu lacrimi în ochi:

– Atât de mult timp am vrut să vin să te văd. Îmi pare rău că nu m-ai lăsat să vin şi să am şi eu grijă de dumneata.

Domnul Edward zâmbi.

– M-am rugat de multe ori lui Dumnezeu ca să te vindece, continuă ea mângâindu-i mâna şi El te-a făcut mai bine, nu-i aşa? N-am ştiut sigur dacă ai vrea mai degrabă să mori, dar eu nu am vrut să mori. Îngrijitoarea mi-a spus să stau numai o clipă, dar ţi-am adus un cadou. Domnul Maxwell a fost în oraş şi mi l-a cumpărat cu banii pe care Jack mi i-a trimis înapoi. Vrei să ţi-l deschid eu?

Citind aprobarea din ochii lui, Milly desfăcu pachetul cu bucurie şi apoi ridică înaintea unchiului ei un tablou cu fiul risipitor, înrămat cu o ramă de stejar.

– Nu-i un tablou foarte frumos, unchiule? Este fiul risipitor – am învăţat să pronunţ cuvântul corect – în zdrenţe, grăbindu-se spre casă şi aici este tatăl iubitor care-i iese în întâmpinare; şi poţi să citeşti cuvintele de dedesubt?

Îngrijitoarea veni şi o ajută pe copilă să aşeze tabloul în locul dorit, iar domnul Edward încercă să pară plăcut impresionat şi răspunse în şoaptă:

– Îţi mulţumesc, mititico. Pot să-l văd foarte bine de aici; dar pe sub mustaţă murmură: cine o pune să-mi bată capul mereu cu acest subiect? M-am săturat şi de pildă, şi de tablou; am să-l iau de acolo după ce pleacă copila.

Dar nu a făcut-o. Ochii lui au devenit după un timp umezi în timp ce privea tabloul şi mai târziu, când îngrijitoarea l-a întrebat dacă vrea să mute tabloul de acolo, el făcu un gest negativ.

Nimeni nu putea să-i cunoască gândurile în timpul acelor zile şi nopţi lungi de suferinţă; suferinţa trupului era totuşi mai mică decât suferinţa sufletului şi trecutul îi revenea în amintiri în modul cel mai vivid. Anii irosiţi, talentele nefolosite şi mai mult decât orice, împietrirea inimii faţă de Cel care avea dreptul de proprietate asupra ei, acum păreau lucruri groaznice, care îi frământau conştiinţa. Adesea gemea şi dorea să scape de glasul conştiinţei şi să-l reducă la tăcere, încercând să uite trecutul.

Era o după-amiază friguroasă şi cenuşie. Bucătăria doamnei Maxwell era într-o ordine aproape desăvârşită. Focul strălucea şi lumina lui se oglindea în oalele şi vasele agăţate pe blidarul de pe perete. Doamna Maxwell, aşezată pe un scaun care se legăna, cu un şorţ alb, împletea neobosită în timp ce vorbea, iar Milly, aşezată pe un scăunel, cu pisica în braţe, cu părul frumos pieptănat şi cu ochii strălucitori privind focul arzând completa cadrul acela liniştit.

– Îţi place iarna, doamnă Maxwell? întrebă ea.

– Ei bine, draga mea, nu pot să spun că nu prefer vara, dar oricum, Cel Atotputernic ne dă şi vara şi iarna şi nu cred că noi avem dreptul să murmurăm şi să avem pretenţia ca soarele să strălucească în fiecare zi peste noi. Cei care sunt nemulţumiţi nu au lumina adevărată în sufletul lor, altfel nu s-ar plânge mereu din cauza vremii.

– Eu cred că iarna este un timp al singurătăţii, doamnă Maxwell şi-mi pare rău pentru copaci. Am ieşit azi dimineaţă cu Fritz şi le-am vorbit, încercând să-i înveselesc. Şi mi se pare că sunt aproape morţi, sărmanii de ei! Tremură de frig, doamnă Maxwell. Le-am spus că vor fi fericiţi când va veni iarăşi vara, dar ei suspină şi dau din cap trişti; trebuie să aştepte atât de mult timp şi n-au nimic de făcut – doar să stea nemişcaţi. Şi eu eram tristă azi dimineaţă – după ce am vorbit cu copacii am coborât în vale şi am văzut pe cărare o broască îngheţată. Fritz a mirosit-o, dar nu părea că-i pare rău pentru ea. Nu ştiu cum a murit, probabil a rămas afară în frig şi a îngheţat. Am luat-o şi am îngropat-o şi m-am întrebat dacă mama ei o va căuta; apoi am mers mai departe şi am găsit o mulţime de pene. Am fost sigură că o pisică rea a mâncat vreo păsărică şi nu am putut să nu plâng pentru că am văzut atâtea lucruri moarte. Când am venit mai încoace, m-am bucurat puţin, fiindcă brazii arată atât de plini de viaţă şi calzi – ei nu şi-au pierdut frunzele ca şi ceilalţi copaci – dar ştii ceva, în mijlocul lor era un copac înalt, subţire şi gol –

arăta atât de singuratic şi nefericit fiindcă era singurul fără frunze.

– Soţul meu mi-a spus într-o zi că pădurea de brad trebuie curăţată.

– Mi-a părut rău pentru el văzându-l atât de trist şi am mers printre brazi până am ajuns la el şi l-am îmbrăţişat. I-am spus că Dumnezeu va avea grijă şi de el şi-i va da o haină nouă, verde, la vară.

Tonul din glasul copilei era cu adevărat patetic, iar doamna Maxwell, căreia îi plăcea să asculte închipuirile copilăreşti ale fetei, fără să râdă de ea, îi spuse plină de compătimire:

– Tu însăţi eşti tristă astăzi, dragă. Cum se simte unchiul tău?

– Mai bine, dar nu are voie să vorbească şi îngrijitoarea nu mă lasă să merg la el. Eu cred că iarna mă face tristă.

Urmă un timp de tăcere. Milly mângâie un timp pisica, apoi spuse:

– Dacă unchiul Edward ar fi murit, ce s-ar fi întâmplat cu mine, doamnă Maxwell? Ar fi trebuit să merg la orfelinat?

– Sărmană copilă, cum poţi să spui aşa ceva? Vorbeam deunăzi cu soţul meu şi ne gândeam că într-o zi vei deveni stăpâna proprietăţii unchiului tău. Nu cred că mai are pe cineva în afară de tine. La orfelinat? Nici vorbă! Acolo îi iau pe copiii care nu mai au unde să locuiască.

– Le-am auzit pe servitoare vorbind despre asta, continuă Milly. Ele se întrebau ce s-ar putea întâmpla cu mine. Unchiul Edward este singura mea rudenie, aşa că nu aş putea să

merg în altă parte. Mi-ar plăcea să am un tată, doamnă Maxwell, atât de mult mi-ar plăcea! Nu-mi aduc aminte de tatăl meu. De mama îmi amintesc, dar era întotdeauna bolnavă şi nu puteam să o necăjesc. Ştii ceva, mă gândeam când am venit la unchiul Edward că el ar putea fi pentru mine un fel de tată, domnişoara Kent mi-a spus aşa. Dar se pare că nici lui nu-i place să-l necăjesc; mie mi-ar plăcea să mă ia în braţe şi să mă sărute. Crezi că o va face vreodată? Uneori mi se pare că nimănui nu-i pasă de mine.

– Iar mie mi se pare că o plăcintă cu mere pe care am pus-o în cuptor mai înainte pentru cineva miroase de parcă ar vrea să fie scoasă, a fost răspunsul prompt al doamnei Maxwell şi sări din scaunul ei cu ochii umeziţi de lacrimi.

Tristeţea copilei dispăru de pe faţa ei în clipa următoare. Întotdeauna îi plăcea plăcinta cu mere şi nimeni nu ar fi crezut că copilul cu inima uşoară şi cu râsul fericit care ţopăia prin încăpere alergând la blidar ca să ia o farfurie, era acelaşi care cu câteva clipe în urmă ţinuse acele discursuri despre tristeţea iernii şi despre simţirile unui orfan.

– Făceai această plăcintă cu mere şi pentru Tommy? întrebă ea gânditoare în timp ce înfuleca cu poftă.

– Cum să nu? Îmi aduc aminte când venea sâmbăta de la muncă, întotdeauna îl aşteptam cu plăcintă fierbinte iar el îmi spunea că „nimeni nu ştie să coacă la fel de bine ca mama”.

– A plecat de mult timp, nu-i aşa doamnă Maxwell? M-am săturat de aşteptat. Aş vrea să vină de Crăciun.

– Eu nu m-am săturat de aşteptat, răspunse încet doamna Maxwell. Aştept de nouă ani, timp care uneori mi se pare o veşnicie, dar alteori mi se pare că este plecat doar de ieri. Uneori mă frământ şi sunt atât de tristă şi aş vrea să ştiu dacă mai este în viaţă, dar Domnul mă mângâie îndată şi ştiu că El îl vede acolo unde este şi-mi va face de cunoscut starea lui la timpul hotărât de El.

– Eu îl aştept în fiecare zi, spuse Milly dând din cap veselă. Mă rugam pentru el ieri seară lângă fereastra de la scări şi mi se părea că Dumnezeu îmi spunea că va veni acasă foarte curând. Nu m-aş mira să-l văd că vine săptămâna viitoare!

Domnul Maxwell intră tocmai în acel moment şi Milly sări de pe scaun deodată.

– Mă tem că este timpul ca să plec acasă. Îngrijitoarea mi-a spus să fiu înapoi la patru. Vrei să mă duci înapoi, domnule Maxwell?

– Nu te duc eu întotdeauna, copila mea? răspunse bătrânul amuzat şi să ştii că ceasornicul a bătut ora patru de vreo zece minute. Când tu şi cu doamna mea vă întâlniţi să vorbiţi, nu vă daţi seama cât de repede trece timpul. Dar acum putem pleca.

Milly a fost înfăşurată repede într-un şal de către doamna Maxwell.

– Aşa, draga mea, îţi spun la revedere până când te voi vedea data viitoare şi nu mai fi tristă în casa aceea mare. Unchiul tău se va face bine în curând şi îngrijitoarea va avea mai mult timp pentru tine. Nu ştiu ce fac celelalte

servitoare că nu sunt în stare să te distreze un pic.

– Îngrijitoarea nu mă lasă să mă duc în sala servitorilor, răspunse Milly. I-am promis că nu voi merge. Sara mai stă din când în când cu mine, dar are treburi şi nu prea are timp. La revedere, doamnă Maxwell.

Se întuneca. Maxwell luă copila în braţe şi mergea grăbit când, la o cotitură a drumului, un om apăru deodată dintre tufişuri şi o luă la fugă.

– Să te mai prind eu o dată pe aici şi va fi vai de spinarea ta, ticălosule!

– Domnule Maxwell, întrebă Milly înspăimântată, cine era?

– Un braconier. Mereu vin pe aici să prindă iepuri. Dacă nu erai cu mine, şi aveam toiagul cu mine, îi veneam de hac.

– Dar nu l-ai fi lovit, nu-i aşa?

– Oricum, i-aş fi dat o lecţie.

– Dar, domnule Maxwell, nu ar trebui! Gândeşte-te, putea să fie Tommy, întorcându-se acasă. Nu puteai să vezi cine era în întuneric. Ar fi groaznic să-l alungi pe Tommy.

– Fii fără grijă, spuse Maxwell pe un ton mai liniştit. Fiul meu nu s-ar ascunde printre tufişuri. Acesta era un vagabond în zdrenţe.

– Fiii risipitori sunt întotdeauna în zdrenţe, aşa că şi acesta poate fi fiul risipitor al cuiva, domnule Maxwell.

– Era doar un braconier, dragă, şi cred că îl şi cunosc. Stă la hanul *Balaurul Albastru* şi umblă după iepuri prin pădurea domnului Edward de o vreme.

– Poate că este şi el unul din fiii risipitori ai lui Dumnezeu, spuse Milly încet, cum era şi Jack.

La aceasta, domnul Maxwell nu-i mai răspunse, dar când o lăsă jos în sufrageria luminată câteva clipe mai târziu, îi spuse:

– Nu te mai îngrijora de Tommy. Când îl voi vedea, îl voi cunoaşte cu siguranţă, iar el nu va fugi de tatăl său.

Iar Milly urcă sus şi în seara aceea adăugă încă o cerere la rugăciunile ei:

– Te rog, Doamne, dacă acel om care a fugit de domnul Maxwell este un fiu risipitor, adu-l înapoi la tatăl său şi la Tine, în Numele Domnului Isus, amin.



Capitolul VII

Ce fac oamenii pioşi?

Unde este domnişoara Milly? o întrebă domnul Edward pe îngrijitoare. Trimite-o la mine după-amiază, iar tu ieşi şi ia un pic de aer. Cred că mă simt destul de bine încât să rămân singur.

Tonul din glasul domnului Edward era nerăbdător; trecea la starea de convalescenţă şi pentru îngrijitoare fusese un pacient care-i puse la încercare răbdarea. Nimic nu-i era pe plac şi se obosea pe sine însuşi şi pe ea cu văicărelile lui.

– Mă tem că vă va obosi, domnule. În fiecare zi mă roagă să-i dau voie să vină să vă vadă. Dar, o aduc chiar acum.

Milly apăru îndată într-o rochiţă curată şi cu faţa radiind de zâmbete. În timp ce se căţăra pe scaunul de lângă patul bolnavului, îi prinse mâna şi i-o mângâie uşor, apoi spuse cu ochii strălucitori:

– Îngrijitoarea mi-a spus că pot să stau cu dumneata, unchiule; nu-i aşa ca e frumos? Pot

să-ţi dau medicamentele şi să fiu îngrijitoarea dumitale?

– Nu-ţi pot promite asta, dar poţi să stai aici şi să-mi vorbeşti.

– Despre ce să-ţi vorbesc?

– Despre orice doreşti. Mi se pare că tu niciodată nu rămâi fără un subiect de discuţie.

Milly se gândi o clipă.

– Am întâlnit atât de puţini oameni cu care să pot vorbi în ultimul timp, unchiule. Vorbesc de obicei doar cu Fritz. El mă înţelege, bineînţeles, dar nu-mi răspunde. Când te vei face bine iarăşi, unchiule?

– Mă tem că nu înainte de Crăciun.

– Vai, ce mult timp!

– Dar mă bucur că Dumnezeu te-a făcut mai bine. Îngrijitoarea spune că a fost harul lui Dumnezeu că nu ţi-ai rupt gâtul. Ştii ceva unchiule? Am văzut ceva foarte trist ieri dimineaţă. Am fost în pădurea de brazi cu Fritz şi am dar peste un iepuraş prins într-o capcană de fier. Domnul Maxwell mi-a spus că un braconier a pus capcana acolo şi era foarte supărat. Iepuraşul era mort de tot şi picioruşele din spate erau rupte. Nu era îngrozitor? Ce este un braconier, unchiule?

– Un hoţ – un om care vânează animalele care nu sunt pe teritoriul lui.

– Domnul Maxwell mi-a spus că sunt mulţi braconieri pe aici, dar mi-e frică că atunci când Tommy se va întoarce, tatăl lui va crede că el este un braconier. Sper că va fi atent, fiindcă dacă vine pe întuneric, s-ar putea să facă o greşeală. Nu ar fi îngrozitor dacă şi-ar lovi fiul

lui risipitor? Şi cred că Tommy arată exact ca un braconier: cu zdrenţe murdare şi cu o pălărie roasă. Dacă eu aş fi… Aici Milly se opri şi privi visătoare undeva în zare câteva minute.

– Dacă ai fi ce? întrebă domnul Edward privindu-şi nepoţica cu interes în timp ce ea stătea în fotoliu cu coatele pe genunchi şi cu capul în palme.

– Mă gândeam că dacă aş fi un fiu risipitor – vreau să spun un fiu risipitor adevărat, nu doar să pretind aşa cum fac eu de obicei – aş vrea să fiu mai degrabă un fiu risipitor al lui Dumnezeu decât al altcuiva.

– De ce?

– Fiindcă ştiu sigur că El m-ar aştepta şi m-ar primi înapoi. Îngrijitoarea mi-a spus că are un verişor care a plecat de acasă şi s-a făcut soldat, dar când i-a părut rău şi a vrut să vină acasă, tatăl lui i-a închis uşa în faţă şi nu l-a primit. Şi mă gândesc şi la Tommy, că tatăl lui s-ar putea să nu-l recunoască sau să creadă că este un braconier. Dar Dumnezeu nu face greşeli. Cât de frumos trebuie să fie să alergi în braţele Lui şi să-L auzi cum spune: „Aduceţi haina cea mai bună şi îmbrăcaţi-l”. Aşa mi-ar plăcea să-mi spună şi mie.

Faţa copilei strălucea la gândul acesta şi-şi ridică ochii spre unchiul ei care o asculta concentrat.

– Dar să spunem că Dumnezeu nu te-ar primi pentru că ai stat departe de El prea mult timp şi ai refuzat să-I asculţi glasul când te-a chemat, iar apoi când ai vrea să te întorci la El,

ţi se pare că este prea târziu, ce ai face în cazul acesta?

Milly zâmbi.

– Dar, unchiule, pentru Dumnezeu nu este niciodată prea târziu. Domnul Maxwell mi-a spus că s-ar bucura chiar dacă Tommy ar veni la miezul nopţii. Cu atât mai mult, Dumnezeu nu ar respinge nici un fiu risipitor care se întoarce la El. Îi iubeşte atât de mult pentru că Domnul Isus a murit pentru ei. De aceea nu poate respinge pe nimeni.

Domnul Edward nu a mai spus nimic şi după o mică pauză, copila continuă:

– Am întrebat-o pe doamna Maxwell dacă a pregătit haine bune pentru Tommy şi ea m-a adus în camera lui din pod, a deschis un dulap şi mi-a spus să mă uit înăuntru. Am văzut un costum de duminică nou, un pardesiu nou, o cămaşă albă şi o cravată cu dungi galbene şi roşii. Ea mi-a spus că le păstrează de ani de zile şi în fiecare sâmbătă le scutură de praf. Singurul lucru pe care nu l-a pregătit este inelul.

– Ce?! întrebă domnul Edward amuzat.

– Inelul, repetă Milly entuziasmată. Domnul Maxwell va trebui să spună: „Puneţi-i un inel pe deget şi încălţăminte în picioare”. Doamna Maxwell avea doar o pereche de papuci de casă şi eu eram supărată că nu avea papuci pregătiţi pentru el, aşa că am căutat şi am găsit o pereche care sunt puţin prea mici pentru domnul Maxwell şi i-am pus eu în dulap cu mâna mea. Doamna Maxwell nu crede că el ar vrea un inel, fiindcă oamenii din trecut se îmbrăcau diferit, iar Tommy este fiul unui om sărac. Dar

eu nu ştiu, nu-mi prea place că nu i-a pregătit şi un inel. Tu nu ai unul care nu-ţi mai trebuie, unchiule, ca să i-l dai?

Domnul Edward îşi lăsă capul pe pernă şi râse cu glas tare. Apoi, observând faţa necăjită a copilei, îi spuse:

– Aşteaptă până se întoarce Tommy, mititico, şi apoi vom avea timp să ne gândim la inel, deşi sunt de acord cu mama lui că nu are nevoie de aşa ceva.

– Ai luat de acolo tabloul pe care ţi l-am dat, spuse Milly deodată, rotindu-şi privirea în jur. O, l-ai agăţat pe perete. Nu-ţi place să te uiţi la el? Nu te face fericit?

– N-aş putea să spun că mă face fericit, răspunse domnul Edward privind tabloul. De ce ar trebui să mă facă fericit?

– Este aşa de frumos să te gândeşti cum fiul risipitor se întoarce acasă după ce a fost plecat atât de mult timp. Mă întreb dacă a venit de departe şi dacă a călătorit mult. Cât de mult timp crezi că-i ia unui fiu risipitor de-al lui Dumnezeu să ajungă la El, unchiule?

– Probabil un timp foarte îndelungat, răspunse domnul Edward încet.

– Dar cât de mult? Două zile, sau şase ore, sau o săptămână?

– Cred că depinde de cât de departe a plecat.

– Este greu de înţeles, spuse Milly încruntată, fiindcă Dumnezeu este pretutindeni, nu-i aşa? Şi eu mă gândesc că El este aproape de ei tot timpul. Am întrebat-o şi pe îngrijitoare şi mi-a spus că Dumnezeu este aproape de ei,

dar ei nu vor să se întoarcă, şi-au închis inima şi li s-a făcut tare ca piatra, l-au lăsat pe Satan să intre în ea şi Dumnezeu trebuie să-i lase şi să aştepte până când le pare rău. Ei trebuie să spună: „Tată, am păcătuit împotriva cerului şi împotriva Ta, nu mai sunt vrednic să mă chem fiul Tău”. Atunci Dumnezeu îi ia în braţe, îi iartă şi îi primeşte înapoi, nu-i aşa?

– Ascultă Milly, cred că am discutat destul despre subiectul acesta. Vorbeşte-mi despre altceva.

Tonul domnului Edward era iritat; deşi copila era gata să continue, se opri un timp, apoi spuse:

– Îngrijitoarea mi-a spus că este frig astăzi şi că va ninge. Crezi că va ninge? Este ceaţă pe râu. Mă întreb de unde a venit ceaţa. Crezi că este suflarea lui Dumnezeu, unchiule?

În timp ce ea vorbea, se auzi deodată o bătaie puternică în uşă şi un vizitator intră.

– M-am gândit să te vizitez fiindcă am aflat că eşti pe lista celor bolnavi. Măiculiţă! Ai fost destul de grav! Am impresia că ai nevoie de o companie mai veselă.

Maiorul Lovell – acesta era vizitatorul – se apropie şi privi îngrijorat la faţa bolnavului.

– Mă bucur să te văd, spuse domnul Edward întinzând mâna. Vino şi stai la mine cât îţi place. Sunt plictisit de moarte de compania pe care o am.

– Şi aceasta îţi este moştenirea care sosise pe neaşteptate când am fost la tine ultima oară? întrebă maiorul privind copila care stătea încă în fotoliu şi privea la noul venit cu ochii mari.

– Da, răspunse domnul Edward cu un mic zâmbet pe faţă în timp ce îşi aminti oroarea pe care o avuse în ziua aceea; ea are grijă de mine în această după-amiază.

Milly întinse mâna spre maior cu toată graţia unei mici ducese.

– Îmi amintesc de dumneata, spuse ea; eşti unul dintre domnii care au râs de mine.

– Îmi vine greu să cred că aş putea fi vinovat de o asemenea impertinenţă.

– Acum cred că poţi să mergi la joacă, spuse domnul Edward, şi spune-i îngrijitoarei că voi suna clopoţelul când am nevoie de ea.

Milly se supuse şi-i mărturisi îngrijitoarei speranţa că domnul care a venit nu o va împiedica să petreacă mai mult timp cu unchiul ei.

– Fiindcă ştii, spunea ea, îmi place de unchiul Edward mai mult acum, după suferinţa lui. Este atât de trist şi vorbeşte mai blând. Mi-ar plăcea să stau de vorbă cu el mult mai mult.

Maiorul Lovell era un văr mai îndepărtat de-al domnului Edward şi exista o prietenie destul de strânsă între ei. Chiar tonul lui vesel părea să-i facă bine bolnavului şi Milly a fost înviorată să realizeze că vizitatorul unchiului ei nu doar asista cu interes la jocurile ei, dar insista să se alăture şi el la ele, aşa încât pereţii casei vechi răsunau de râsete şi veselie, ceea ce nu se întâmplase de mulţi ani.

Sus, în camera bolnavului, maiorul se dovedi un îngrijitor răbdător şi priceput, dar erau zile când toate încercările lui nu puteau să

şteargă tristeţea pacientului sau să-i alunge îngrijorările.

Într-o dimineaţă, maiorul coborî din camera domnului Edward cu o expresie de mirare pe chip. Dând cu ochii de Milly, în sufragerie, echipată cu pălărie şi pardesiu, o întrebă:

– Mergi la plimbare cu îngrijitoarea?

– Nu, îngrijitoarea este ocupată, merg doar cu Fritz. Te rog să vii cu mine.

Maiorul fu de acord, dar cu o faţă mai gravă decât de obicei; apoi, dintr-o dată, parcă dus pe gânduri, îi spuse copilei:

– Cred că s-a întâmplat ceva cu unchiul tău. Trag concluzia din anumite lucruri ciudate pe care mi le-a spus că devine tot mai pios.

– Ce înseamnă pios, întrebă Milly curioasă.

– Ce înseamnă? Când o persoană este pioasă, îi consideră pe toţi răi şi-i condamnă pe toţi oamenii. Cei pioşi sunt toţi nişte fanatici, mititico, aşa că să nu cumva să accepţi vreodată asemenea idei; ceea ce este mai rău, este că ei sunt satisfăcuţi cu bunătatea lor şi nu poţi să le scoţi făţărnicia din cap, oricât ai încerca.

– Şi crezi că unchiul Edward devine un asemenea om? întrebă copila speriată.

– Sper din toată inima că nu. Voi face tot ce-mi stă în putinţă să nu se întâmple asta.

– Ce fac oamenii pioşi, domnule maior?

– Ce nu fac? Dau tractate religioase la oameni, cântă imnuri creştine şi citesc mereu Biblia cu feţele lor schimonosite…

– Şi mie-mi place să cânt imnuri creştine, îl întrerupse Milly cu glasul plin de entuziasm; dar

toţi cântăm imnuri lui Dumnezeu, nu-i aşa? Eu ascult cântecele păsărelelor uneori şi aş vrea să pot cânta ca şi ele; şi copacii cântă, şi albinele. Toate cântă afară vara, dar acum este frig şi toate dorm. Ce imnuri preferate cântaţi, domnule maior?

– Ia te uită! Drept cine mă iei?! Şi maiorul izbucni în hohote. Apoi, făcându-i cu ochiul, continuă: ai grijă, dacă nu eşti atentă, o să cred că şi tu eşti pioasă. Ce altceva mai faci în afară de a cânta?

– Am o Biblie, răspunse Milly solemn, şi o iubesc.

– Şi ce te face să iubeşti o carte atât de plictisitoare? Cred că nu înţelegi nici un cuvânt din ea.

– O, ba da, domnule maior, este foarte frumoasă şi mă bucur mult când îngrijitoarea îmi citeşte. Vorbeşte despre Isus, ştii, şi eu Îl iubesc pe Isus, iar El mă iubeşte pe mine, şi are povestiri adevărate în ea şi sunt atât de frumoase.

Maiorul Lovell fluieră lung, plin de mirare.

– Aha! exclamă el dând din cap bănuitor. Mi se pare că tu eşti autoarea a tot ce se întâmplă cu unchiul tău. Îi citeşti cumva din Biblie? Tu i-ai spus că şi-a irosit toată viaţa şi nu şi-a împlinit scopul pentru care a fost creat? Tu i-ai spus că este un păcătos? Fiindcă aceasta este tocmai ceea ce mi-a spus el azi dimineaţă.

– Unchiul Edward este un om foarte bun, răspunse Milly cu căldură. Nu ştiu ce vrei să spui, domnule maior. Dumneata nu citeşti Biblia?

– Ce vei crede despre mine dacă spun că nu?

– Poate că nu citeşti fiindcă o ştii toată pe de rost?

– Nu, nu o ştiu. Nu mă lua ca la cateheză. Cine te-a crescut atât de pioasă?

– Nu sunt pioasă. Ai spus că oamenii pioşi sunt oribili. Eu am crezut că toţi oamenii citesc Biblia, în afară de cei ca şi Jack.

– Cine este Jack?

– El a fost un fiu risipitor, unul din fiii risipitori ai lui Dumnezeu.

– Şi ce sunt aceştia, mă rog?

Milly nu-i răspunse un timp, apoi rosti deodată, solemn, ridicându-şi ochii mari şi privindu-l ţintă pe maior:

– Am impresia că şi dumneata eşti un fiu risipitor al lui Dumnezeu. Unchiul Edward mi-a spus că mulţi dintre cei bogaţi L-au părăsit pe Dumnezeu. L-ai părăsit şi dumneata pe Dumnezeu, domnule maior?

– O, haide, haide, spuse maiorul pişcând-o încet de obraz, nu mă aşteptam la aşa ceva când am ieşit la plimbare cu tine. Vino la grajduri cu mine şi te voi plimba puţin cu calul.

Gravitatea copilei dispăru îndată şi când se văzu pe cal, râdea plină de veselie; dar seara, înainte de culcare, îi spuse îngrijitoarei:

– Domnul maior este foarte amabil, dar nu-l înţeleg întotdeauna. Uneori spune lucruri prea dificile pentru mine.



Capitolul VIII

S-a sculat şi a plecat la tatăl său

Maiorul Lovell a stat o săptămână şi domnului Edward i-a priit vizita lui, în ceea ce priveşte sănătatea trupească. Dar inima lui era foarte frământată şi influenţa vărului său nu i-a fost binefăcătoare.

„Acum, bătrâne, grăbeşte-te şi fă-te bine. Nu mai fi atât de posomorât. Sper că vii la noi de Crăciun. Stând mereu singur, o iei razna.” Acestea au fost cuvintele de rămas-bun ale maiorului, iar domnul Edward a răspuns: „Nu, mulţumesc, prefer să stau acasă de Crăciunul acesta. Şi pe deasupra, nu ştiu dacă mă voi simţi în stare, sunt prea slăbit.”

În săptămâna dinainte de Crăciun, domnul Edward stătea pe un fotoliu în bibliotecă, şi deşi nu era încă sănătos tun, făcea progrese destul de repede. Citea pentru o ultimă oară un articol pe care tocmai îl scrisese, lângă focul din cămin, când se auzi o bătaie în uşă. Se întoarse încruntat să vadă cine îl deranjează, dar zâmbi deodată când îşi văzu nepoţica care fugi spre el îmbujorată şi gâfâind:

– Unchiule Edward, a venit!

– Cine a venit?

– Tommy, este chiar el! Ford mi-a spus chiar acum, când eram cu îngrijitoarea. El a aflat vestea de la Harris, iar Harris a aflat-o de la însuşi domnul Maxwell. El a spus: „Spune-i domnişoarei că mi-a venit băiatul acasă”, iar Ford mi-a spus că Harris i-a spus că domnul Maxwell sărea în sus de bucurie! O, unchiule Edward, îmi dai voie să merg la ei? Îngrijitoarea spune că este prea târziu, dar vreau atât de mult să fiu acolo. Sunt o mulţime de lucruri de făcut la ei fiindcă a venit Tommy. Şi, unchiule Edward, le dai voie să taie o vacă de la fermă? Mă tem că nu este nici un viţel. Le dai voie, unchiule? Şi pot să merg să le spun că le dai voie? Mă laşi să merg, unchiule, nu-i aşa?

– Nicidecum; este prea târziu ca să mergi, deja se întunecă afară; iar cât despre tăiatul vreunei vaci, deocamdată nici nu discutăm despre aşa ceva.

Ochii copilei erau plini de lacrimi, degeaba încerca să-şi astâmpere plânsul: când unchiul ei îi vorbea pe tonul acela, ştia că nu are rost să mai insiste.

– Ei vor avea un ospăţ fără mine, spuse ea suspinând. Doamna Maxwell mi-a promis că voi fi şi eu de faţă la ospăţ, şi aş vrea aşa de mult să-l văd pe Tommy.

– Dacă doamna Maxwell ţi-a promis aşa ceva, ea va amâna ospăţul până mâine, spuse domnul Edward pe un ton puţin mai liniştit. Iar acum, ai puţină răbdare şi aşteaptă până mâine. Poţi să-ţi dai seama că părinţii lui ar vrea să fie

cu el, nestingheriţi, măcar până mâine. Acum du-te, nu vreau să fiu deranjat.

Sărmana copilă ieşi din cameră dezamăgită şi se aşeză pe covorul din faţa şemineului din camera ei, îmbrăţişându-l pe Fritz, mărturisindu-i întreaga poveste şi încercând să se mângâie pe sine. Inima ei era atât de încărcată de emoţie, încât îngrijitoarea se chinui mult să o liniştească. Înainte să adoarmă, ultimele cuvinte i-au fost:

– Mă întreb cine va cânta şi cine va juca?

A doua zi dimineaţa, imediat după ce servi micul dejun, Milly obţinu permisiunea îngrijitoarei să meargă la casa administratorului, fiind însoţită de Sara, una dintre servitoare. Ea a stat acolo până după-amiază, iar pe la ora unu, un mesaj veni de la doamna Maxwell, prin care aceasta ceru permisiunea ca copila să rămână să ia şi cina împreună cu ei, aşa că nu s-a întors acasă până seara, şi când a venit, plină de entuziasm, i-a povestit îngrijitoarei o mulţime de lucruri cu privire la marele eveniment din familia Maxwell.

– Haide, dragă, ai vorbit prea mult, o mustră îngrijitoarea într-un târziu. Domnul Edward mi-a cerut să te trimit la el câtuşi de puţin atunci când te întorci acasă şi trebuie să te aranjez puţin.

Era deja întuneric când Milly intră în bibliotecă, dar la lumina strălucitoare a focului din cămin, copila observă că domnul Edward era dus pe gânduri.

– Ei bine, rosti el privind-o, unde ai fost toată ziua? Cred că la Maxwell, nu-i aşa?

– Da, răspunse Milly, şi pot să-ţi povestesc tot dacă vrei, dar vreau să mă aşez mai întâi, fiindcă sunt foarte obosită.

Se căţără pe scaunul mare din faţa căminului, îşi lăsă capul pe spătar şi privi ţintă în ochii unchiului ei.

– Să stăm la un pahar de vorbă, unchiule. Aşa spune domnul Maxwell când stă de vorbă cu soţia lui lângă foc. Pot să-ţi povestesc despre Tommy acum?

– Poţi, a fost răspunsul lipsit de entuziasm.

– Ei bine, am fugit cât am putut de tare prin pădure azi dimineaţă şi Sara abia se ţinea după mine. Doamna Maxwell m-a văzut că vin şi a alergat şi ea la uşă. Abia mai suflam, dar ea m-a mângâiat şi m-a sărutat... o, unchiule, dar plângea, fiindcă i-am simţit lacrimile pe faţa mea când m-a sărutat. Apoi m-a luat în casă ca să-l văd pe Tommy. Domnul Maxwell era afară şi Tommy era în bucătărie, îmbrăcat cu un pulover de al tatălui său, mâncând ouă cu nişte şuncă afumată. Când m-a văzut s-a ridicat de la masă – el este înalt, unchiule, dar cred că ar trebui să se tundă. Am dat mâna cu el şi i-am spus că l-am aşteptat de mult timp; s-a uitat la mine cam ruşinat, dar după ce şi-a terminat micul dejun, am stat de vorbă mult cu el, în timp ce doamna Maxwell se grăbea să pregătească prânzul. Mi-a spus toată istoria lui de la începutul începutului, dar nu cred că îmi amintesc chiar totul. Nu a păzit porci, dar a lucrat odată, undeva la păzitul oilor. Dar ştii unde, unchiule? În America! Tocmai acolo s-a dus să păzească oile, apoi a lucrat la căile ferate, însă după un timp s-a

îmbolnăvit de friguri şi mai târziu s-a împrietenit cu nişte oameni de nimic şi a trebuit să se întoarcă în Londra. În Londra a căutat de lucru, dar nu a găsit decât să fie vizitiu, însă a început să bea prea multă bere şi i s-au terminat toţi banii, dar i-a fost ruşine să le scrie părinţilor. Odată a fost atât de beat încât a intrat cu trăsura într-un gard, iar apoi a băut şi mai mult.

– Nu cred că trebuie să-mi mai spui ce a făcut, îi spuse domnul Edward.

– Bine, unchiule, dar el a trebuit să ajungă într-o stare foarte rea ca să-şi vină în fire, pentru că era un fiu risipitor, şi acum şi-a venit în fire. Era hotărât să nu vină acasă până nu-şi va schimba viaţa şi a încercat de multe ori, dar nu a reuşit. Într-o duminică seară l-a ascultat pe un om care predica în mijlocul străzii şi a început să-i pară rău de viaţa lui, iar apoi, cu cine crezi că s-a întâlnit, unchiule? Hai să văd dacă ghiceşti.

Domnul Edward nu putu să ghicească, aşa că Milly strigă triumfătoare:

– Cum, nu-ţi dai seama? Cu Jack, prietenul meu! Jack a început să-i vorbească şi i-a spus că a fost şi el în aceeaşi situaţie mai înainte şi i-a spus că-l caută pe unul cu numele Tommy Maxwell. Vezi, unchiule, nu a fost minunat că omul cu care vorbea era Tommy însuşi? Ei bine, Tommy i-a spus că nu are curajul să se întoarcă acasă până nu-şi schimbă viaţa, dar Jack i-a spus să nu mai piardă o zi, fiindcă mama şi tatăl lui îl aşteaptă; dar ceea ce mi se pare ciudat este că chiar şi atunci, Tommy a mai aşteptat două săptămâni întregi până s-a hotărât să vină

acasă. Nu crezi că şi aceasta a fost o greşeală, unchiule?

– O mare greşeală.

– Eu nu înţeleg, dar îngrijitoarea mi-a spus că sunt mulţi oameni care aşteaptă să-şi schimbe viaţa şi numai apoi să se întoarcă acasă. Ea a spus că cei mai mulţi fii risipitori ai lui Dumnezeu procedează aşa; crezi că-i adevărat, unchiule?

– Bănuiesc.

– Tommy a spus la fel, deşi dorea foarte mult să se întoarcă acasă, a trebuit să se lupte cu el însuşi foarte mult. Eu n-am ştiut că este atât de greu pentru fiii risipitori să se hotărască, fiindcă cel din Biblie s-a hotărât îndată după ce şi-a venit în fire. Tommy a venit cu trenul – unchiul lui Jack i-a plătit biletul! Eu aş fi vrut ca el să alerge tot drumul până acasă.

– De ce ai fi vrut să alerge? întrebă domnul Edward zâmbind.

– Cred că ar fi fost mai frumos, răspunse copila încet, privind focul din cămin gânditoare. Eu întotdeauna alerg tot drumul când mă joc de-a fiul risipitor. Încep să alerg mai încet, fiindcă este un drum lung, dar când ajung aproape, fug cât mă ţin picioarele fiindcă vreau din toată inima să ajung acasă. Fiul risipitor din Biblie nu avea un tren cu care să meargă acasă, dar mă bucur de Tommy, chiar dacă a venit cu trenul.

Tonul de reproş din glasul ei a fost prea de tot pentru gravitatea unchiului ei şi el izbucni în hohote.

– Mă tem că Tommy te-a cam dezamăgit. A luat şi o trăsură de la gară?

– Nu, a ajuns acasă după-amiază, şi domnul Maxwell îşi curăţa puşca pe pragul casei, când văzu o umbră la picioarele lui. Şi când se uită în sus, el era! O, mi-ar fi plăcut să fi fost acolo. Îmi pare rău că Maxwell nu l-a îmbrăţişat şi nu i-a dat sărutarea. L-am rugat pe Tommy să-mi spună exact cum s-a întâmplat şi el mi-a spus că l-a prins strâns de amândouă mâinile şi a strigat de bucurie atât de tare, încât doamna Maxwell, care spăla rufe în cămară, s-a speriat atât de tare, încât nu putea să meargă pe picioare. Dar ea a plâns atât de tare când l-a văzut pe Tommy, încât Maxwell a trebuit să o bată pe spate şi să-i dea un pahar cu apă; iar Tommy s-a aşezat pe banca din pridvor şi a spus – acestea au fost chiar cuvintele lui, unchiule: „Nu sunt vrednic să mă întorc acasă, tată. Ţi-am făcut numele de ruşine”, dar doamna Maxwell – Tommy mi-a spus – i-a luat capul în palme şi l-a tras la pieptul ei, apoi l-a sărutat de multe ori şi i-a spus: „Fiule, la cine ai putea să mergi când eşti în necaz, decât la tatăl tău şi la mama ta?”. Tommy mi-a spus că asta i-a rupt inima, apoi a început să plângă cu suspine şi am început să plâng şi eu şi a venit şi doamna Maxwell. Avea făină pe mâini fiindcă făcea o plăcintă cu mere şi a plâns şi ea, aşa că am plâns toţi împreună. După un timp, Tommy şi-a întors capul în altă parte şi încerca să nu plângă, dar eu l-am văzut că plângea.

Milly se opri să-şi tragă răsuflarea şi ochii ei strălucitori priveau cărbunii învăpăiaţi.

– N-am ştiut că fiii risipitori sunt atât de trişti, dar Tommy era atât de trist, încât m-a

făcut şi pe mine tristă. De ce crezi că plângea, unchiule?

Domnul Edward nu-i răspunse. Privea şi el focul din cămin şi ceva din strălucirea feţei copilei părea că se reflectă şi în a lui. Stătu câteva clipe aşa, apoi tresări.

– Şi asta a fost tot, copila mea? Ţi-ai terminat povestea?

– Nu, unchiule, nu încă. Eşti obosit? Îngrijitoarea mi-a spus să nu te obosesc prea mult.

Domnul Edward râse, dar nu era un râs fericit.

– Termină-ţi totuşi povestea, mititico, spuse el, şi Milly continuă:

– Noi toţi ne-am bucurat când doamna Maxwell m-a rugat să rămân la cină. Am întrebat-o dacă era un adevărat ospăţ şi a râs şi mi-a spus că da. A făcut un picior de porc la cuptor, cu umplutură şi cu sos şi a fost foarte bun! Domnul Maxwell a intrat în casă şi era fericit. Ne-am aşezat toţi la masă, dar eu l-am rugat pe domnul Maxwell să spună ceva înainte să începem. Ştii ce i-am zis să spună? Să mâncăm şi să ne veselim; căci fiul meu era mort şi a înviat; era pierdut şi a fost găsit. El şi-a împreunat mâinile ca pentru rugăciune şi a spus aceste cuvinte, apoi s-a rugat, iar doamna Maxwell a spus „amin” când el a terminat şi şi-a şters lacrimile cu şorţul. Le-am spus că ar trebui să fim toţi foarte fericiţi, dar nu ştiu dacă Tommy era fericit, fiindcă se uita mereu la doamna Maxwell, apoi la domnul Maxwell, şi suspina cu nişte suspine foarte mari. Spunea că

nu-i vine să creadă că este acasă şi mi-a spus mie după aceea, când eram numai noi doi, că este foarte fericit, dar suspina şi era trist, gândindu-se cât de rău a făcut că nu s-a întors mult mai repede. Mi-a părut foarte rău de un lucru, unchiule: nu s-a putut îmbrăca în hainele acelea noi, îi erau prea mici, şi nici papucii nu-i putea încălţa, dar domnul Maxwell a spus că-i va cumpăra haine şi papuci mâine. Cât despre inel, Tommy mi-a spus că nu ar purta nici dacă ar avea unul. M-a întrebat de ce ar trebui să aibă un inel, şi i-am spus despre fiul risipitor din Biblie. I-a plăcut mult povestirea şi a spus că se aseamănă cu viaţa lui. Apoi i-am întrebat despre muzică şi dans şi doamna Maxwell mi-a spus că noi putem cânta din inima noastră lui Dumnezeu, şi mi-a spus că inima ei cântă. Cum se poate, unchiule? Eu am stat liniştită să ascult dacă inima mea cântă şi nu am auzit nimic.

– Cred că a vrut să spună că era atât de fericită, încât nu-i mai trebuiau şi cântece.

– Şi eu eram fericită. O, unchiule Edward, de ce nu se întorc toţi fiii risipitori acasă? Nu pot să înţeleg cum pot să stea departe de Dumnezeu. Îmi place să mă gândesc la Tommy acum! Dar toţi ceilalţi fii risipitori ar fi tot la fel de fericiţi dacă s-ar întoarce.

– Nu cred că toţi tinerii au părinţi aşa buni ca şi Tommy, spuse domnul Edward grav.

– Nu? Ei bine, fiii risipitori ai lui Dumnezeu, au cel mai bun Tată. Mă gândesc la ei de multe ori când mă culc şi vorbesc cu Dumnezeu despre ei. Am fost atât de fericită când Jack s-a întors la El. Cred că cel mai rău

lucru este ca cineva să stea departe de Dumnezeu, fiindcă El îi iubeşte pe toţi atât de mult! Mă întreb dacă ei nu ştiu că Dumnezeu îi aşteaptă. Şi lui Tommy îi era frică să vină, crezând că tatăl lui va fi încă supărat pe el, dar aş vrea să văd un fiu risipitor care aleargă în braţele lui Dumnezeu! Şi mă gândesc că numai îngerii văd lucrul acesta.

– Şi ce are de gând să facă acest nemernic acum? Are de gând să trăiască pe spinarea părinţilor sau va căuta vreo muncă cinstită?

Tonul din glasul domnului Edward părea puţin iritat. Milly îl privi deodată surprinsă.

– Vorbeşti despre Tommy, unchiule? Eşti supărat pe el? Mi-a spus că vrea să caute de lucru imediat şi domnul Maxwell vrea să vină mâine la dumneata să te roage ceva cu privire la el.

– Aha! Bănuiesc că vrea să ia postul de ajutor de administrator, şi domnul Edward se îmbufnă puţin la gândul acesta.



Capitolul IX

Şi îi va mâna un copilaş

Când domnul Edward se retrase în camera lui în seara aceea, se plimbă un timp neliniştit prin faţa tabloului pe care i-l dăruise nepoţica lui. Era încruntat şi medita profund.

– Mi-e-atât de dor să am pace în inimă, murmură el. De ce nu mă pot hotărî odată să o caut?! „Mă voi scula”, da, este uşor de spus, dar este atât de greu şi atât de amar pentru unul care a alunecat să se întoarcă înapoi. Şi vai, cum mă junghie copila cu cuvintele ei, de parcă ar şti tot trecutul meu!

Se opri şi privi ţintă la tablou.

– Chiar Domnul însuşi a spus această pildă. N-ar trebui să am nevoie de nici un argument mai puternic.

Suspină apoi adânc, căzu în genunchi şi din inima lui se înălţă un strigăt către cer.

– Doamne Dumnezeule, ai milă de mine păcătosul şi adu-mă înapoi, fiindcă singur nu pot veni la Tine!

În dimineaţa următoare, domnul Edward îl primi pe administratorul său, care îşi aduse fiul cu el. Şi în timp ce tânărul înalt şi cu umerii laţi stătea înaintea boierului, cu un glas plin de umilinţă, dar rugător, i-a cerut să-i dea o şansă pentru restaurarea caracterului său – să-i dea o slujbă. Severitatea domnului Edward se domoli şi după o conversaţie lungă, îi promise că îl va angaja pentru o perioadă de probă. Dar când tatăl şi fiul se întorceau înapoi la căsuţa lor, plini de gratitudine şi bucurie, boierul zâmbi.

– Deci acesta este eroul copilei! Unul al cărui exemplu ar trebui să-l urmez. Cel puţin el a avut curajul să facă pasul pe care eu încă nu îndrăznesc să-l fac. De ce ar trebui să-mi fie frică că primirea mea acasă ar fi făcută cu mai puţină dragoste şi iertare decât a lui?

Era Ajunul Crăciunului: o zi cu viscol şi furtună; vântul urla neobosit în jurul casei, şuieratul lui se auzea chiar în coşurile căminelor şi printre crengile copacilor de lângă ferestre.

Milly era foarte ocupată ajutându-l pe Ford să decoreze sufrageria, scările şi camerele cu crenguţe de brad, deşi Ford se oprea din când în când şi-i spunea copilei:

– Aşa, domnişoară, foarte frumos. Eu cred că ne întrecem prea mult; dacă am avea o mulţime de musafiri de sărbători aş fi şi eu mândru de aceste decoraţiuni, dar mă tem că stăpânul nici nu va observa. Mi se pare că este tot mai închis şi trist în ultimul timp. În loc să avem nişte sărbători frumoase, cred că vom fi mai degrabă posomorâţi şi plictisiţi.

După ce terminară, Milly se urcă în camera ei şi se aşeză la fereastră ca să privească afară.

– Acesta este un adevărat uragan, spuse îngrijitoarea aşezându-se cu gherghelul ei lângă foc. Dacă vântul este atât de puternic aici, cum este oare pe mare?

– Mi-ar plăcea să fiu pe mare, răspunse Milly. Îmi place vântul, dar cred că în această după-amiază este prea de tot. Mă tem că va rupe copacii mai mici. Ford mi-a spus că dacă ies afară, mă ia vântul. Crezi că dacă vântul bate foarte, foarte tare, ar putea să mă ia şi să mă ducă în cer?

– Nu cred, mititico, răspunse îngrijitoarea grav şi apoi nu cred că noi ne-am putea lipsi de tine. Trebuie să mai rămâi în lumea aceasta un timp, eşti doar un copil.

– Uneori vreau să rămân, iar alteori nu prea. Însă mi-ar plăcea să fiu luată de vânt şi să merg măcar o zi în cer, apoi să mă întorc aici. O, Goliat ţipă şi trosneşte; sper că vântul acesta îl va doborî pentru că este un copac bătrân şi foarte furios. Întotdeauna când trec pe lângă el, se strâmbă la mine. N-ar fi bine dacă l-ar doborî vântul?

– N-ar trebui să doreşti asta, îi răspunse îngrijitoarea ridicându-se şi îndreptându-se spre uşă. Este foarte periculos ca un copac mare să fie doborât. Acum mă duc jos puţin iar tu fii cuminte până mă întorc.

Milly rămase la fereastră câteva minute după ce plecă îngrijitoarea, apoi ochii ei ageri observară o sărmană pisicuţă care mieuna

căutându-şi adăpost. Deodată, fără să se gândească la consecinţe, copila ţâşni afară din cameră şi alergă jos.

– Sărmana pisicuţă! E atât de necăjită. Mă duc să o aduc în casă.

Domnul Edward scria la masa lui de lucru când un vâjâit puternic îi atrase atenţia şi-şi ridică ochii să privească pe fereastră. Spre mirarea lui, îşi văzu nepoţica sub un stejar bătrân, cu părul ei ondulat în vânt. Abia putea să meargă şi se părea că vântul aproape o lua pe sus, în timp ce ea încerca să ridice pisica în braţe. Domnul Edward se ridică de la masă, dar deodată un zgomot uriaş răsună şi parcă toată casa se cutremură; la început se auzi un trosnet, apoi, spre groaza lui, un braţ mare al stejarului căzu tocmai în locul unde stătea nepoţica lui.

– Dumnezeule, salveaz-o! strigă el în agonie şi în acelaşi moment observă copila clătinându-se şi căzând. Apoi, uitând de boala şi de lipsa lui de putere, alergă afară şi în câteva clipe fu lângă ea.

Primul lui sentiment fu unul de recunoştinţă şi bucurie când observă că lemnul căzuse atât de aproape, încât o zgâriase puţin şi totuşi ea nu era prinsă dedesubt. O ridică în braţe şi observă o lovitură pe frunte care se umfla repede. Terorizat, o duse repede în casă. La uşă îl întâmpină îngrijitoarea, care de această dată nu pierdu timpul bocind, ci sări repede şi încercă s-o facă pe copilă să-şi revină. Eforturile ei avură succes. Milly era doar ameţită şi ei îşi dădură seama că scăpase printr-o minune, căci dacă copacul ar fi căzut doar cu

un centimetru mai aproape, lovitura ar fi fost fatală. După cum se întâmplase, copila era mai mult speriată decât lovită şi după câteva clipe, când unchiul o luă în braţe cu o gingăşie de care nu mai dăduse dovadă niciodată, ea se agăţă de gâtul lui şi izbucni într-un plâns cu suspine.

– Ai grijă de mine, unchiule! Goliat acela rău a încercat să mă omoare, nu-i aşa unchiule? A strigat urât la mine şi când m-am uitat, l-am văzut cum a sărit să mă sfâşie, dar Dumnezeu m-a salvat, nu-i aşa, unchiule?

Când fruntea i-a fost spălată şi bandajată de către îngrijitoare, domnul Edward o luă iarăşi în braţe. După ce îngrijitoarea ieşi din cameră şi copila se linişti, aşezându-şi capul pe pieptul unchiului ei, acesta făcu ceea ce nu făcuse niciodată înainte: se aplecă şi o sărută pe obraz, spunându-i:

– Am fost foarte aproape să te pierd astăzi, scumpa mea. Ce m-aş fi făcut fără tine?

Milly îşi ridică ochii şi răspunse:

– Dacă muream, plecam direct în cer, nu-i aşa, unchiule?

– Da, direct în cer.

– Era bine dacă mergeam, dar cred că Dumnezeu nu vrea să vin încă, de altfel m-ar fi luat.

În aceeaşi zi, la cină, copila îl întrebă foarte tristă:

– Unchiule Edward, ai auzit pe cine a omorât Goliat?

– Vrei să spui copacul care a căzut peste tine? Nu a mai lovit pe nimeni, sper.

– A omorât pisicuţa pe care voiam s-o iau în casă, unchiule. A omorât-o de tot.

– Ochii ei catifelaţi înotau în lacrimi şi sărmana copilă nu putea înţelege zâmbetul de pe buzele unchiului ei.

– A fost doar o pisică. Da, te înţeleg, este trist, dar sunt o mulţime de pisici pe aici.

– Dar unchiule, m-am gândit la aceasta care a murit. Ford mi-a spus că ea a fugit din grajd. Poate că avea să fie o pisică risipitoare. Ce mă întristează mai mult este că nimănui nu-i pasă de ea, nici măcar îngrijitoarei. Ea mi-a spus că-i pare bine că Goliat a omorât-o pe pisică şi nu pe mine. Sărmana pisicuţă, mămica ei va plânge după ea la noapte. Cine crezi că a omorât-o, unchiule? Goliat sau vântul? Eu cred că Goliat. M-am uitat afară înainte sa vin la cină. Vântul s-a oprit, dar copacii încă plâng şi suspină. Cred că le pare rău după pisică. Şi sunt şi ei obosiţi, sărmanii, fiindcă au fost bătuţi de vânt toată ziua. Îmi pare rău că n-am ieşit puţin mai repede să salvez pisicuţa.

– Hai să nu mai vorbim de pisicuţă, spuse domnul Edward pe un ton mai vesel. L-ai văzut pe Tom Maxwell recent?

Domnul Edward nu i-ar fi putut oferi un subiect mai plăcut.

– M-a ajutat ieri pe mine şi pe îngrijitoare să aducem crenguţe de brad din pădure. Am vorbit cu el şi mi-a spus că este fericit şi că acest Crăciun va fi cel mai fericit din viaţa lui. Unchiule, vreau să te rog ceva: m-am gândit mult la acest lucru în ultimul timp, dar după ce m-a lovit Goliat astăzi, m-a durut capul atât de

tare şi nu m-am mai putut gândi, totuşi mi-am amintit acum – dacă Domnul Isus s-a născut de Crăciun, înseamnă că mâine este ziua Lui, iar eu am pregătit cadouri pentru toţi din casă, numai pentru El nu. Îngrijitoarea m-a ajutat cu câteva cadouri. Ei i-am cumpărat un suport pentru ceainic, bucătăresei i-am cumpărat o carte, lui Ford un briceag şi Sarei un degetar. Domnului şi doamnei Maxwell le-am cumpărat nişte batiste, iar lui Tommy nişte mănuşi de lână. Dar nu am nimic pentru Domnul Isus şi nu ştiu ce I-ar plăcea.

Copila se opri şi privi cu ochii umezi în sus:

– Mă gândeam, continuă ea, că aş putea să-I pun un cadou pe pervazul de afară al ferestrei mele şi atunci când ne culcăm toţi şi dormim şi este foarte linişte, poate că El ar trimite un înger să-l ia şi să I-l ducă. Cred că ar face aşa, fiindcă El ştie cât de mult doresc să-I dau ceva. Dar nu ştiu ce să-I dau. Ai putea să-mi spui, unchiule?

– Cred, răspunse domnul Edward grav, că felul în care ai putea să-I dai un cadou de Crăciun este să dai ceva săracilor. Asta i-ar place Lui. Îţi dau ceva să pui mâine în colectă la biserică.

Şi domnul Edward îşi vârî mâna în buzunar şi scoase o liră pe care o rostogoli pe masă până la Milly.

Dar Milly nu era mulţumită.

– Acesta este cadoul dumitale, rosti ea dezamăgită. Ce altceva Îi vei da de acest

Crăciun, unchiule? Îi dai numai bani? Altceva nu-I dai?

Domnul Edward împinse scaunul în spate şi se ridică de la masă. Sentimentele sale erau atât de puternice încât nu le mai putea controla. Subiectul acesta îi ardea inima în ultimul timp şi întrebarea copilei îi răsună ca un tunet în conştiinţă: „Ce altceva Îi vei da de acest Crăciun, unchiule? Îi dai numai bani? Altceva nu-I dai?”. Şi ca un fulger veni răspunsul:

– Ba da, mă voi da pe mine însumi, trupul, sufletul, inima, cugetul, totul.

Domnul Edward se duse în faţa şemineului şi rămase acolo câteva minute, apoi i se adresă copilei cu un glas deosebit de liniştit.

– Haide, scumpa mea, este timpul să mergi la culcare. Spune-mi noapte bună şi fugi la îngrijitoare.

Milly alergă la el şi luându-l de mână, îi spuse:

– Unchiule Edward, m-ai sărutat astăzi ca un tată. Vrei să mă mai săruţi o dată?

Domnul Edward privi copila cu dragoste şi o luă în braţe, dar după ce îi dădu sărutul dorit, îi spuse înduioşat:

– Vreau să te rog şi eu ceva, mititico. Când te rogi înainte de culcare, cere-i lui Dumnezeu să-l ajute pe un fiu risipitor să se întoarcă la El de acest Crăciun. Este unul care vrea din toată inima să se întoarcă la El. Te vei ruga pentru el?

– Da, unchiule, răspunse copila bucuroasă. Vrei să-mi spui cum îl cheamă?

Ceva din înfăţişarea boierului o făcu pe copilă să nu mai pună nici o întrebare. Se

întoarse încet şi ieşi, iar domnul Edward se duse în biroul de lucru şi se aşeză într-un scaun, lângă foc. Afară se auzeau cântece şi veselie şi din când în când grupurile de colindători treceau cântând de la o uşă la alta.

„O, noapte preasfinţită!
Toate-s în odihnă,
Toţi dorm, numai părinţii sfinţi
Stau veghind lângă-al lor iubit
Dormi şi Tu, o prunc Sfânt.

O, noapte preasfinţită!
Glas îngeresc sună,
Aud din cer „Aleluia!”
Acest cuvânt, o, cum răsună
Christos ne mântuie!

O, noapte preasfinţită!
Saltă, o, inimă
Acum Fiul lui Dumnezeu
Te mângâie prin harul Său
Vezi, Christos s-a născut!”

Dragostea lui Dumnezeu părea că-i învăluie tot mai mult inima şi-i veni în minte un verset din scriptură care parcă i se adresa personal:

„Te iubesc cu o iubire veşnică; de aceea îţi păstrez bunătatea Mea!”

Medita la evenimentele ce se petrecură în ultimele câteva luni şi printre toate întâmplările distingea clar glasul Tatălui care-şi chema fiul risipitor la El. Accidentat, aşezat în patul de

suferinţă pentru a putea medita, adus până în valea umbrei morţii şi apoi ridicat din nou cu gingăşie la viaţă şi sănătate, primind mesaje zilnice de la Dumnezeu prin glasul gingaş al nepoţelei sale, chiar viaţa ei fiindu-i redăruită prin minunea lui Dumnezeu – toate aceste lucruri îi umpleau inima de recunoştinţă faţă de îndurarea şi harul lui Dumnezeu; când din nou trecutul lui i se derula prin faţa ochilor şi ispititorul îi spunea iarăşi: „Ai rătăcit prea mult, ţi-ai împietrit inima şi Dumnezeu nu-ţi mai ascultă rugăciunea”, domnul Edward, cu ajutorul şi prin puterea Duhului Sfânt reuşi să se arunce în genunchi, să-şi ridice privirea spre cer şi să strige din adâncul inimii:

– Tată, am păcătuit împotriva cerului şi împotriva ta, nu mai sunt vrednic să mă chem fiul Tău.

În după-amiaza următoare domnul Edward era în biroul lui, ţinând-o pe Milly pe genunchii lui.

– Ştii că am primit o scrisoare? o întrebă el.

– De la cine? întrebă copila curioasă.

– De la sora mea, mătuşa ta, din Australia. Îi scrisesem când ai venit tu şi ea doreşte ca să mergi acolo şi să te crească împreună cu copiii ei. Spune că o prietenă de a ei va trece pe aici şi te va lua luna viitoare. Trebuie să vorbesc cu îngrijitoarea despre aceasta.

Mânuţele ei mici strânseră gulerul hainei lui, dar copila nu scoase nici un cuvânt. Domnul Edward observă că buzele copilei tremurară

uşor şi ochii se umeziseră. Mai aşteptă în tăcere o clipă, apoi spuse plin de veselie:

– Nu ţi-ar plăcea să te joci cu o mulţime de băieţi şi fete în loc să stai aici şi să fii plictisită de un bătrân singuratic?

Copila tot nu spunea nimic, dar deodată îşi puse capul pe braţul lui şi lacrimile o podidiră.

Domnul Edward îi ridică faţa şi o privi zâmbindu-i:

– Nu vreau să văd lacrimi în ziua de Crăciun. De ce plângi, nu vrei să mergi?

– Dacă trebuie numaidecât, voi pleca, răspunse copila printre suspine. Ford i-a spus îngrijitoarei în ziua când am venit aici că dumneata nu poţi să suferi copiii. M-am gândit la asta mereu, dar în ultimul timp ai fost atât de bun încât credeam că Ford nu a avut dreptate. Domnişoara Kent nu m-a dorit, acum nu mă doreşti nici dumneata şi se poate ca atunci când voi ajunge în Australia să nu mă dorească nici mătuşa. Aş vrea să mă dorească Dumnezeu, dar nu ştiu dacă mă doreşte acum. Îngrijitoarea spune că El doreşte ca să lucrez pentru El când cresc mare. Mi se pare… mi se pare că sunt ca şi pisicuţa de ieri, de care nimănui nu i-a păsat când a murit. Ai spus că sunt o mulţime de pisici pe aici, nu-i aşa?

– Nu cred că sunt o mulţime de fetiţe ca tine în lume, răspunse domnul Edward cu lacrimi în ochi. Ascultă-mă acum, fetiţa mea: m-am gândit mult la situaţia aceasta şi sunt hotărât să te ţin aici cu mine. Nu-i adevărat că nu te doresc, ci dimpotrivă, nu vreau cu nici un

chip să te pierd. Şterge-ţi lacrimile şi hai să vorbim despre altceva.

Şi în timp ce copila îl îmbrăţişa plină de zâmbete şi de lacrimi de bucurie, „burlacul convins” care cu câteva luni în urmă era atât de deranjat de nepoţica lui, acum o strângea la piept hotărât să-şi dea viaţa pentru ea dacă ar fi cazul.

– Unchiule Edward, spuse ea, ştii cumva dacă fiul risipitor pentru care mi-ai spus să mă rog aseară s-a întors la Dumnezeu?

Domnul Edward rămase tăcut câteva clipe, apoi îi răspunse solemn:

– S-a întors, draga mea şi a avut un Crăciun foarte fericit. Acum vreau să te rogi ca Dumnezeu să-i dea putere să rămână lângă El pentru totdeauna şi să-I mulţumească că l-a adus înapoi cu dragoste folosindu-se de gingăşia, nevinovăţia şi dragostea unui mieluşel.



Cuprins





Tipar:
Tipografia S.C. Little Lamb S.R.L.
str. Narciselor, nr. 5E, 720207 -
Suceava
mobil: 0744 544 579
e-mail: littlelambromania@yahoo.com